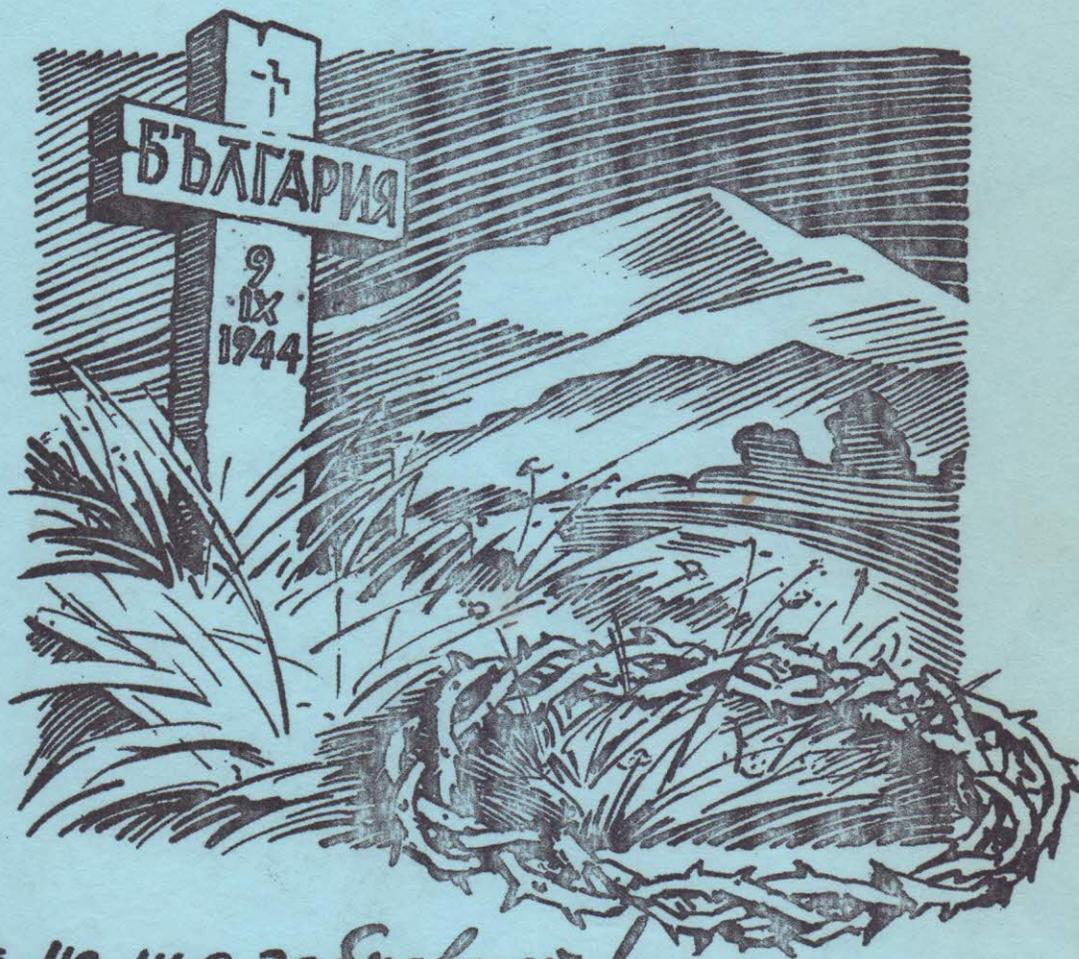

БОРБА®

Никогa не ще забравимъ!

Никогa не ще простимъ!

БОРБА®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, Inc.

SEPTEMBER 1968

Б О Р Б А

Б О Р Б А

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 1204 Grand Central Station, New York, N.Y. 10017, U.S.A.

Основателъ: Д-ръ Иванъ Дочевъ.

Редакторъ: Д-ръ Георги Паприковъ.

Година 17, брой 3.

Книжка петдесетъ и втора.

Септемврий 1968.

СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ И КОМУНИЗЪМА .

Д-ръ Иванъ Дочевъ

Председателъ на Българския Националенъ Фронтъ.

Поради високия стандартъ на живота въ Съединенитѣ Шати, тука се смѣта, че държавата не е застрашена отъ комунизъма и затова, вмѣсто да се вземе подъ внимание случилото се въ много страни отъ источна Европа и да се направи своевременно нужното за предпазване на страната, все още има едно надпреварване за кокетирание съ Съветския Съюзъ. Широко се разпространяватъ разбиранията, че комунизъма се билъ промѣнялъ и демократизирвалъ и че е възможно съ него да се направи споразумение за трайно и честно сътрудничество и съжителство.

Обикновенитѣ американски граждани едва ли познава истинската сѣщность на комунизъма. Отъ друга страна, мнозина политици, индустриалци, търговци и други, водени отъ лични свои интереси или карьеристични домогвания, подържатъ идеята за така нареченото мирно сътрудничество съ комунизъма. Поради тази причина тази идея е намерила вече доста привърженици въ най различнитѣ кръгове на американското общество.

Както трѣбваше да се очаква за тѣзи които познаватъ обстановката, не бѣ изненада, че комунизъма се възползува отъ тази благоприятна атмосфера, като подържайки официални връзки си дава видъ, че е готовъ за споразумение, докато подмолно отпочна и активно провежда конспиративна дейность за проникване въ Съединенитѣ Шати.

Една добре организирана пропаганда, на която комуниститѣ сѣ майстори, си пробива път навсѣкжде, на първо мѣсто въ вестницитѣ, радиото, киното и телевизията. Подъ формата на обективно информиране на събитията или свободна трибуна за изказване на разнообразни мнения и други подобни трикове, за жалость, комунистическата пропаганда се шири широко въ тази страна и трѣбва да се признае, има своитѣ успѣхи.

Още от самото начало на появяването на комунизма в Русия, под водачеството на Ленин, той си постави като първа и неизмѣнна цел комунизирването и завладѣването на цѣлия свѣтъ. И до ден днешен, и Москва и Пекинг и всички комунисти по свѣта все още се кълнат в паметта на Ленин. Никѣде, с нищо, никой от тѣх не е дал ни най-малкия признак, още по-малко нѣкакво доказателство, че тѣ са се отказали от тази заветна своя цел.

Събитията които се развиват в Съединенитѣ Шати и продължават да се развиват, особено през последнитѣ две години, показват много ясно, че комунизма вече пуца корени тук. Бързото изникване на многобройни организации, напечени с най-примамливи имена: "Борба за мир", "Борба за правата на негритѣ", "Приятелитѣ на Линколн", "Борци за правда" и пр. започнаха да развиват една много активна дейност, чисто по комунистически маниер.

Водени от тренирани, най-често в Москва, революционно настроени елементи, които предизвикаха, проведоха и провеждат стачки и саботажи повсемѣстно и всрѣд най-различни срѣди, като се почне от студентитѣ и учителитѣ и се стигне до метачитѣ и боклукчиитѣ. Провеждат улични демонстрации и изтѣпления против всичко, което крепи устоитѣ на държавата, против правителството, против полицията и войската, против задължителната военна служба, против образователната система, против религията, против демократичния начин на живот в тази страна, с една дума, стараят се да разрушат правния и етичен ред в страната. Нѣма съмнение, че комунизма е пред прага на Съединенитѣ Шати.

Най-буйни и остървени сѣ демонстрациитѣ, които се правят против американската намѣса в Виетнам. Привидно, в името на мира се прави всичко възможно да бъде принудено правителството да оттегли войскитѣ си от там, като се цели явно с това, да се облекчи положението на комуниститѣ и им се отвори широко вратата за по-нататѣшна агресия в далечния Исток. Официално не се признава, но ние се съмняваме, че нѣкой би бил в състояние да противопостави сериозни аргументи и да отрече, че в Съединенитѣ Шати вече съществува и действува червената пета колона.

Убийството на водача на американското негрско население Д-ръ Мартинь Лутерь Кингъ и последвалото убийство на сенатора Робертъ Кенеди сѣ нови очебийни доказателства, че наистина комунистическата пета колона е вече проникнала между нас. Не е важно кои сѣ физическитѣ изпълнители, не е важно какво тѣ ще кажат, този който е следил комунистическата тактика знае, че много често комуниститѣ използват националния фанатизъм или съблазнителната сила на златото, за да направят единъ или другъ, тѣхни орадия.

Д-ръ Кингъ и сенатора Кенеди, макаръ и да имаха доста либерални разбирания, подържаха и проповѣдваха разрешаване на проблемитѣ по миренъ, парламентаренъ и в рамкитѣ на законитѣ начини. Тѣ спечелиха голѣма популярност и се очертаха като водачи на маситѣ.

Комунизмът в никоя страна на свѣта не се е наложил с средствата на Д-ръ Кингъ и сенатора Кенеди, а още по-малко има вѣроятност да се наложи по този път в Съединенитѣ Шати. Методата на комуниститѣ е революцията-едно организирано и въоръжено малцинство сѣ сила да се наложи на болшинството и като заграби властта, да я държи с всички средства на терора, заплахата и обезличаването на маситѣ.

Затова и Д-ръ Кингъ и сенаторъ Кенеди трѣбваше да бъдатъ отстранени: отъ една страна да се открие възможностъ за революционно настроенитѣ комунизиранни лидери да овладѣятъ маситѣ и отъ друга страна да се улесни задачата на комунистическата пропаганда въ обезвѣряване на народа, озлобѣването имъ и поголовно използване на тѣхнитѣ низки инстинкти.

Нѣкой въ Съединенитѣ Шати все още иматъ съмнението, че може би задъ кулиситѣ на убийството на президента Джонъ Кенеди сѫ играели роля дѣсно ориентирани елементи. Тѣ обаче изпускатъ предвидѣ факта, че президента Кенеди на два пѣти решително се изпречи на пѣтя на комунистическата агресия и провали нейнитѣ планове: при кризата въ Берлинъ, когато провали плановитѣ на источна Германия да завладѣе западенъ Берлинъ и при кризата въ Куба, когато попречи на Съветския Съюзъ, да превърне острова на своя атомна база. Никой по-вече отъ комуниститѣ не би ималъ по-голямъ интересъ отъ неговото отстраняване, което и стана по единъ типиченъ за тѣхъ начинъ.

Предследвайки своитѣ цѣли комуниститѣ сѫ безскруполни и безъ колебание тѣ отстраняватъ всѣка пречка, която се яви на пѣтя имъ. Наивно е, нѣкой да си прави илюзии и да се заблуждава, като мисли, че при комуниститѣ е възможна етика и зачине на човѣшкото доверие!

Че комуниститѣ сѫ играли, играятъ и ще играятъ най-важната роля въ ръководствата на всички стачки, саботажи и улични демонстрации, които се провеждатъ въ Съединенитѣ Шати и които станаха вече всѣкидневно явление, се потвърждава дори и отъ самитѣ тѣхъ. На недавна състоялия се конгресъ на Американската Комунистическа партия въ Ню Йоркъ, тѣхното официално ръководство направи докладъ, че тѣ сѫ били изпратили свои хора въ всички споменати организации и комитети, които организирватъ стачкитѣ и демонстрациитѣ и че тѣзи тѣхни хора сѫ изпълнили отлично задачитѣ си.

Сѣбитията, които се развиха по време на конвенцията на Демократическата партия въ Чикаго, която конвенция имаше като главни точки отъ дневния си редъ приемане програмата на партията и избиране кандидатъ за Президентъ на Шатитѣ, свалиха завесата отъ очитѣ на всички, които все още не искаха да вѣрватъ, че комуниститѣ дирижиратъ всичко онова, което става.

Хиляди и хиляди хора отъ най-различни категории и класи отъ всички краища на Съединенитѣ Шати, на които се плащаха разноснитѣ, а това сѫ милиони долара, се стекоха въ Чикаго. Цѣла седмица улицитѣ на Чикаго бѣха бойно поле. Демонстрантитѣ шурмуваха градата, гдето заседаваше конвенцията на демократитѣ, нападаха хотелитѣ, въ които живѣеха делатитѣ и се опитваха да правятъ всичко възможно за да наложатъ отъ улицата, какви решения трѣбва да вземе конвенцията и кого да номинира за кандидатъ за Президентъ.

Трѣбваше освенъ полицията да се намѣси и войската, за да може да се осигури възможността Демократическата партия да заседава и вземе своитѣ решения. И на края стана онова, което никои американецъ не би повѣрвалъ, че е възможно да се случи въ политическия животъ на Съединенитѣ Шати. По традиция на американската демокрация, следъ победата отъ изборитѣ за номинацията, опонента, който е загубилъ избора, кавалерски поздравява избраниятъ и декларира солидарността си съ решенията на болшинството.

На тази годишната конвенция, обаче, за пръвъ пѣтъ въ историята на американския политически животъ, загубилиятъ изборитѣ опонентъ, демонстративно напусна конвенцията излезе на улицата и почна да води разюзданитѣ тѣлпи отъ гаменория. Чисто по комунистически!

Най-новитѣ събития въ Чехословакия, гдето посрѣдѣ нощѣ танковетѣ на червената армия, по заповѣдь отъ Москва, окупираха страната и най-брутално смазаха и последната надежда на чехитѣ и словацитѣ, че тѣ ще могатъ да си извоюватъ поне малко свобода и ще могатъ поне малко да разхлабятъ веригитѣ въ които сѫ оковани по-вече отъ двадесетъ години, направи много ясна картината какво е истинското положение на народитѣ въ странитѣ отъ задѣ "Желѣзната завеса".

Този престъпенъ актъ на комунистическитѣ управници отъ Кремль за излишенъ пътъ доказва, че въ странитѣ подѣ комунистическо управление не съществува никаква демокрация и свобода, и че тѣзи страни сѫ подѣ робство, и още, че комунизма сѫ нищо не се е промѣнилъ и никакво намѣрение нѣма да се промѣня, а си остава такъвъ, какѣвто си е билъ всѣкога. Онова, което стана въ Чехословакия на 21 августъ тази година, следъ като преди това почти цѣлниятъ свѣтъ бѣше готовъ да повѣрва, че е възможно да се постигне споразумение съ Москва - нали между водачитѣ на Съветския Съюзъ и тѣзи на Чехословакия ужъ се постигна разбирателство - накара мнозина да отрезнеятъ отъ ефтината упойка, наливана отъ комунистическата пропаганда!

За да може по-здраво да държи въ подчинение сателитнитѣ си държави, Москва накара Источна Германия, Полша, Унгария и нашата нещастна България да взематъ участие въ нападениято срещу Чехословакия, за да станатъ и тѣ съучастници въ извършеното престъпление.

Станалото презъ Августъ въ Чехословакия събитие не само показа на поробенитѣ отъ комунизма народи какво могатъ да очакватъ, но е и едно много осезателно указание за свободнитѣ още народи и специално за Съединенитѣ Шати, какво съдба ги очаква, ако допуснатъ червеноармейскитѣ ботушѣ да стѣпе и на тѣхна земя...

И този пътъ западнитѣ страни и Съединенитѣ Шати се задоволиха само книжно да протестиратъ по сѣщиятъ начинъ по които постѣпиха, когато героичниятъ у гарски народъ възстана и свали комунистическото робство. Той бѣ изоставенъ и стана жертва на сѣщитѣ тѣзи танкове, които сега прегазиха и народа въ Чехия и Словакия.

Колкото се отнася до тѣзи бихъ казалъ престѣпници, които проповѣдватъ на Западъ, че комунизма се е вече промѣнилъ и демократизиралъ и поддържатъ идеята за едно сѣжителство съ него, заключението може да бѣде само едно: това сѫ безусловно и неопровержимо прикрити членове на така добре обучената и прикрита червена пета колона.

Ние, американцитѣ сѫ произходѣ отъ странитѣ отъ источна Европа, които бѣха окупирани отъ Съветската червена армия следъ войната и поробени отъ комунизма, изживѣхме сѣщитѣ тѣзи събития, които сега се развиватъ въ Съединенитѣ Шати, предѣ 35-40 години, когато комунизма подготвяше завладѣването на тѣзи страни. Ние срѣгнахме червената опасностъ лице срещу лице и я изпитахме на собственитѣ си плещи. Ние сме живи очевидци и свидетели на кръвопролитията и терора, чрезъ които по-най-варварски начинъ комунистѣ наложиха своята властъ и заробиха нашитѣ народи. Всѣки отъ насъ е миналъ презъ затвори и концлагери, отъ семейството на всѣки отъ насъ нѣкой е станалъ жертва на комунистическия тероръ.

Ние не бихме желали да видимъ да се случи тукъ въ Съединенитѣ Шати, нашето второ отечество, това, което стана съ нашиятъ Старъ Край. Ние не бихме желали да видимъ американския народъ, отъ който и ние сме една частъ утре да преживѣе това, което ние ведъ тѣжъ преживѣхме предѣ 25 години и за- това високо издигаме гласъ и предупреждаваме!

ПОСЛЕДИЦИ ЗА БЪЛГАРИЯ ОТЪ КРИЗАТА ВЪСРЪДЪ КОМУНИЗЪМА.

- Санкциониране на руското господство по конституционен ред-
- Решения на партийния пленумъ за привидни всеотранни реформи-
- Опасения отъ опозиционни сили и противосъветски настроения -

Д-ръ Димитър Вълчевъ
Мюнхенъ.

Драматичните събития въ Чехо-Словашко, усилията на съседна Румъния за относителна еманципация отъ руското опекуство и нейната солидарностъ съ Югославия срещу бруталната интервенция въ ЧССР даватъ прѣки отражения и за така наречената наша "Народна република".

Порасналата роля на България като централна позиция въ стратегията на руския империализъмъ на Балканитѣ, наложи въ последно време редица показателни мѣрки на властующата у насъ комунистическа олигархия, предназначени да циментиратъ съветското владичество въ страната ни и насочени, не на последно мѣсто, срещу реформаторски тежнениа въсрѣдъ самата комунистическа партия, несъмнено засилени отъ новото развитие на нѣщата.

Така, още презъ тази пролѣтъ, когато новиятъ курсъ на Чехо-Словакия се вече очертаваше, въ нашето "Народно събрание" бѣ внесено предложение за нова конституция, тѣй като старата не отговаряла вече на "бурното социалистическо развитие" и не прилѣгала напълно за преминаване къмъ обетования комунистически строй.

Председателятъ Георги Трайковъ мотивира нуждата отъ новъ Основенъ законъ по-конкретно още и съ това, че се налагало, "известни принципи", указали се отъ жизнено значение за страната, да залѣгнатъ занапредъ въ основитѣ на самата конституция.

За такива "животворни" начала, които чрезъ вмъкването имъ въ конституцията следва да станатъ върховни повели за всички българи, бѣха обявени: ръководна роля на комунистическата партия, като изключително меродавенъ факторъ за цѣлия общественно-политически, стопански и културенъ животъ; така наречения "демократически" централизъмъ като ръководно начало въ държавното устройство и управление; единството съ Съветска Русия, като неизмѣнна основа за съществуването на България и крайгъленъ камѣкъ за нейната външна и вътрешна политика; растящо сътрудничество въ рамкитѣ на Комекона, т. е. интегриране и подчинение на народното стопанство въ икономическия блокъ, контролиранъ отъ Москва; най-сетне, още и сътрудничество съ новоизникналитѣ Афро-азиятски страни, което ще рече, тѣхното перманентно подпомагане, безъ огледъ на собствени стопански и финансови нужди.

Въздигането на тѣзи максими отъ програмата на Българската Комунистическа Партия въ конституционни норми, обвързващи България безусловно и навѣки съ една чужда велика сила, представлява вече формално отричане отъ всѣки националенъ суверинитетъ!

То свидетелствува по-специално за намърението и решението на властущата днес партийна върхушка, да се презастрахова чрез нова конституция въ досегашния си курс на тотална диктатура и безусловна послушност към Москва, или съ други думи, да прегради пътя за всяка възможна еволюция, която би настъпила всрѣдъ собствената партия по примѣра на Ромъния или Чехо-Словашко.

Замисленитѣ нови конституционни текстове, предназначени да санкциониратъ положението на страната като васалъ на Москва, биха дали неуспоримо "законно основание", шото всяка опозиция, настояваща за действителни реформи и всяки гласъ за каквото и да било либерализиране или демократизиране, издигнатъ въ управителнитѣ тѣла на партията или парламента, да бѣдатъ инкриминирани като противоконституционни и преследвани като държавна измѣна.

Планътъ за нова конституция издава обаче отъ друга страна явни опасения на режима, че тежнениятъ за еманципация отъ руското настояничество, рано или късно, могатъ и въ България да взематъ връхъ, така че се налага, тѣ да бѣдатъ навреме осуетени и обезвредени още въ зародишъ.

xxx

Несъмнени указания за повсемѣстно недоволство и повикъ за реформи проличаватъ въ редица знаменателни партийно-правителствени мѣрки у насъ, последвали проекта за новъ Основенъ законъ и очевидно предназначени да претѣпятъ и неутрализиратъ една подмолно бушуваща опозиция.

Така въ края на месецъ юлий тази година, когато процесътъ на либерализиране въ Чехо-Словакия се разгрѣщаше съ широкъ замахъ, единъ разширенъ пленумъ на Българската Комунистическа Партия гласува въ София обширна резолюция за "Усъвършенствуване системата на управление на нашето общество", почиваща на единъ километриченъ "докладъ" на секретаря Тодоръ Живковъ.

Тази претенциозна резолюция на "Юлския пленумъ", шумно оповестена отъ печата като "исторически документъ", "грандиозна програма за обновление" и дори като "собственъ пътъ къмъ социализма", имаше несъмнено за целъ, да създаде впечатление и поддържа надежди за предстоящи подобрения въ всички области на социалния, стопански, културенъ и държавенъ животъ.

Въ сжщностъ, това бѣ само ново издание на прословутата "нова система за стопанско ръководство", съ което се екпереметира у насъ вече отъ години и която сега вече се мъчи да намѣри повсемѣстно приложение въ всички отрасли на стопанския животъ.

Указа се, обаче, че предпоставка за успѣха на тази многообещаваща "реформа", споредъ изявления на отговорни лица, па и споредъ текста на самата резолюция на пленума, остава да зависи главно отъ повишаване производителността на труда, снижаване себестойността на производството и подобряване на неговото качество, като единствено реални предпоставки за повдигане стандарта на живота - нѣща, за което напразно се апелира, откакъ народното ни стопанство е впримчено въ мрежата на Комекона и живѣе по диета на "братския" Съветски съюзъ и неговата "безкористна помощ".

Цѣлата тази "историческа програма" на Юлския пленумъ за мнимо об-
новление, натруфена съ обичайнитѣ фрази на комунистическата схоластика
за "демократически социализъмъ", "социалистическа демокрация" и тѣмъ
подобни, остава проче на практика всичко по старому и цели дори да
подсигури всемогъществото на партията, или то-точно на днешното нейно
ръководство.

Показателни въ това отношение сѫ решенията на пленума за свикване
въ бъдаще на партийнитѣ конгреси непосредствено преди изборитѣ за
Народно събрание, както и за създаване на Държавенъ сенатъ, който да
упражнява пълна законодателна и изпълнителна власть презъ времето,
когато Народното събрание не заседава.

Първата отъ тѣзи две "реформи" има несъмнено за цель, чрезъ предшест-
вуващи конгресни резолюции да обвързва всѣки новоизбранъ "парламентъ"
съ официалния курсъ на партията., като се влияе същевременно и върху
подбора на кандидатитѣ, а втората - да легализира самовластието на
Българската Комунистическа Партия и нейния Централенъ комитетъ, като
посредствомъ съответно избранъ партиенъ "елитъ", облеченъ въ достоин-
ството на единъ авторитаренъ Сенатъ, се упражнява неограничена власть,
безъ да се държи смѣтка за възможни опозиционни настроения или групи,
появили се евентуално въ Народното събрание.

Независимо отъ грижата за парализиране на всѣка вътрешна-партийна
опозиция, редъ палиативни мѣрки отъ последно врѣме говорятъ за усилията
на режима да потушава недоволства и роптания, обхванали широки сръди
отъ народа.

Така, едно постановление съ щедри обещания къмъ студанството за
увеличение на стипендиитѣ, премии за испитни успѣхи, подобрене на храната
въ столоветѣ, изграждане и обзавеждане на комфортни студентски домове
и модерни учебни заведения и пр., при което обаче, студенсткиятъ животъ
се поставя изцѣло подъ контрола на Комсомола!

Други партийно-правителствени решения предвиждатъ кредитиране
на населението чрезъ Държавната спестовна каса за различнитѣ насъщни
нужди, като обзавеждане на домакинство на новобрачни, набаване на земе-
дѣлски инвентаръ, за занаятчийски цели, потребителни нужди и пр.; подобря-
ване снабдяването съ хранителни продукти и стоки отъ първа необходимостъ
и други още такива утешения.

xxx

Симптоматично за общото политическо настроение въ страната е
при това, че вече отъ месеци насамъ цѣлиятъ дирижиранъ и контролиранъ
български печатъ не престава горчиво да се оплаква отъ "идеологически
диверсии" на Запада, да бие все отново тревога поради възможни
"прониквания на реакцията" и постоянно да апелира за "крайна бдителность",

Изтъпленията през време на недавния международен фестивал в София свидетелствуват за тежка политическа алергия, която сигурно не без основание е обхванала в последно време днешните властелини в България.

Съ разразяване на чехо-словашката криза обаче, предизвикана от позорната военна интервенция с българско участие, словестната и печатна пропаганда у нас изпадна вече в истерия и удари по пътя на сжтинска политическа порнография, която не може да не буди погнуса дори и в срѣдитѣ на самата партия.

Прѣсно и автентично доказателство за наличието на такива реакции у нас представлява между другото една твърде знаменателна статия на първия председател на комитета за държавна сигурност генерал Мирчо Спасов, обнародвана в "Работническо дѣло" от 15 септември 1968 година, в която той, с свещенна простота констатира дословно:

"Ако искаме да се поучимъ своевременно от чехословашките събития, трѣбва отново да се огледаме и преоценимъ нашето отношение къмъ нѣкои прояви в нашата страна, които изплуваха даже на повърхността и показватъ безспорния характеръ и белегъ на враждебната идейна диверсия."

"Тѣзи прояви се покриватъ напълно с онова, което доведе до контрареволуцията в Чехословакия!"

"Не бива да допускаме излишна наивност и търпимост къмъ такива нагли проявления, които намиратъ мѣсто тукъ и тамъ. Овѣзи, които явно или скрито се зарадваха и се още се радватъ отъ успѣхитѣ на контрареволуцията в Чехословакия, трѣбва навреме да бъдат поставени в невъзможност да вредителствуватъ и разнасятъ вражеска отрова..."

"Нѣма мѣсто за срѣдни патица или колебания, както нѣма мѣсто у насъ и за такива, които служатъ на нѣкакъв отвлеченъ "хуманизъм" и желаятъ съ всѣкиго да сѣ добри".

Цитиранитѣ тука признания и закани на "другаря-генерал" от Държавната сигурност сѣ достатъчно ясни и недвусмислени, за да направятъ излишенъ всѣки коментар!

Остава ни само да заключимъ, че буреноснитѣ облаци, които се извиватъ тѣзи дни по хоризонта на така наречения комунистически блокъ, даватъ ярко отражение и по небосвода на нашата измачена страна, колкото и Московскитѣ послушници по върховетѣ на властта в София да се силатъ вѣ поддържане бенгалския огънь на мнимо единство и самоувъреност...

БЪЛГАРСКИЯ И УНГАРСКИ МЕЖДУНАРОДНИ ВЪПРОСИ.

Майоръ г.щ.Д-ръ И.М.Банковски

Франкфуртъ.

Въ последнитѣ нѣколко месеца сме свидетели на новото усложнено международно положение, причинено отъ пиратското руско нападение върху Чехословакия. То ни най-малко не очудва добритѣ познавачи на комунизма и на бруталнитѣ му методи за достигане на свѣтовното му господство. Прави особено впечатление на българскитѣ патриоти съ новото официално "символично" участие въ тази чисто съветска военна акция, нѣмаша нищо общо съ българскитѣ национални интереси.

Ние добре познаваме разнитѣ символични участия на малки народи въ голѣмитѣ свѣтовни конфликти, особено пъкъ тѣзи, които ние добре изпитахме лично на гърба си, затова и правимъ нѣкои напомнания по тѣхъ. Първо трѣбва да спомѣнемъ тука за Междусъюзническата война презъ 1913 година, която не бѣ дори и "символично" обявена, а нашитѣ искаха тогава да направятъ само единъ воененъ инцидентъ, съ цель да подобрятъ демаркационната линия въ наша полза при водене преговоритѣ за раздѣла на турското наследство отъ Балканската война въ Москва подъ патронажа на руския царь Николай II. Това обаче, за жалость, завърши съ нашата най-голѣма национална катастрофа презъ Третото Българско Царство, поради фактическия отказъ на руския царь да изпълни поетото задължение на арбитражъ.

Следъ това иде участието ни въ Втората свѣтовна война, съ символичното обявяване война на Англия и Съединенитѣ Щати, което пъкъ докара другата наша национална катастрофа - нахлуването на комунизма у насъ, който тегне вече 24 години на народа въ България.

Има наистина страни съ водачи съ извънредно високо развитъ политически усѣтъ, които действително взиматъ символично участие въ разни военни акции, но които винаги печелятъ отъ тѣхъ. Ето напримеръ Гърция. Презъ Първата свѣтовна война тя чака цѣли три години, докато се убеди напълно въ сѣглашенската победа, намѣси се тогава-чакъ презъ 1917 година-символично въ войната и съ едно минимално военно участие заграби после цѣла южна българска Македония и Бѣломорска Тракия, които въ сжщностъ представляватъ по пространство половината отъ цѣлата днешна българска територия.

Румъния пъкъ, която бѣ сключила миръ съ Централнитѣ сили презъ май 1918 година, съ който и се осигуряваше дори и Бесарабия отъ Русия, когато почна погрома на Централнитѣ сили въ края на 1918 година, се намѣси отново, този пътъ символично, въ войната и също съ едно минимално военно участие се нареди пакъ на страната на Сѣглашението, съ което си осигури до спукване увеличение на територията си, като заграби отново цѣла българска Добруджа и унгарска Трансилвания.

Напомняйки сега накратко тѣзи исторически истини, ние бихме желали да изтъкнемъ, че има народи, които наистина взематъ символично участие въ разни военни акции, но отъ които само печелятъ, за разлика отъ други, като насъ, които до сега сж само губили.

Разглежайки пъкъ сегашното символично българско участие въ светската военна акция въ Чехословакия, състояше се само въ прашане на единъ единственъ български моторизиранъ полкъ при 26 други дивизии /18 руски, 4 полски, 2 източно-германски и 2 унгарски, заедно съ 24-тата руска въздушна армия съ 20 лѣтателни полка/, виждаме, че участието на България е действително само символично, отъ което тя нѣма нищо друго да спечели, освенъ само умразата на чехския и словашки народи, и възбуждение срещу България на цѣлото свѣтско свободно обществено мнение.

Напоследъкъ виждаме обаче, и една нова светска игра отъ по-другъ характеръ за насъ - именно натиска на Русия върху Румъния, придруженъ съ струпване на голѣми руски войскови маси и на унгарски и български военни съединения по румънската граница. Отъ друга страна, разтърбяване по светското радио и преса за неразрешенитѣ отъ миналото териториални въпроси между Румъния отъ една страна и България и Унгария отъ друга.

Тукъ вече въпросътъ е отъ по-друго естество: Румъния заграби отъ Унгария следъ Първата свѣтвна война унгарската областъ Трансилвания, въ която и до днесъ живѣятъ къмъ 3 до 4 милиона унгарци. Преди 90 години пъкъ заграби отъ България, като подаръкъ отъ руския царь Александъръ II следъ Руско-турската война презъ 1877-1878 години, най-българската и най-старата наша земя на Балканския полуостровъ, северна Добруджа, въ която тогава нѣмаше нито единъ румънецъ, и което въ сжщность на времето румънитѣ простоне желаеха да взематъ. Тѣбѣха насила накарана да направятъ това отъ руския царь Александъръ II, следъ като той пъкъ на сила отне отъ Румъния областъта Бесарабия, въ която тогава живѣеха не по-малко отъ 40 до 50 % българи.

Припомняйки тѣзи трагични случки отъ живота на българския и унгарски народи, ние мислимъ, че по отношение на Румъния е съвсемъ оправдано едно евентуално "символично" българско и унгарско военно участие на руска страна, стига то да доведе най-после до разрешение на спорнитѣ балкански въпроси и до задоволяване на вечно онеправданитѣ български и унгарски народи.

А ако Съветскиятъ Сюзъ проведе пъкъ еднаакция и спрямо съвсемъ искусвено създадената отъ причинителя на Втората свѣтвна война французина Клемансо, Югославия, и върне на България българската земя Македония съ нейното $1\frac{1}{2}$ милиона българско население и къмъ единъ милионъ унгарци, живѣещи днесъ въ Югославия, на Унгария, тогава вече можемъ да кажемъ, че въпреки и подъ егидата на комунизма, Съветскиятъ Сюзъ наистина е направилъ нѣщо за оправяне неправдитѣ на миналото и за омиротворяване на винаги до сегаразмирния Балканъ.

Не направи ли сега това, когато има "картъ бланшъ" отъ Съединенитѣ Шати за действие както си ще задъ Желѣзната завеса, ние ще запезимъ за него най-черната умраза, като къмъ една безскрупулна и непризнаваща никаква справедливостъ "мелница за народи". А поправи ли неправдитѣ на миналото, ще създаде една действително вечна признателностъ у българския и унгарски народи.

Колкото пъкъ за комунизма, той по-рано или по-късно ще си отиде, както всички диктатури на този свѣтъ. Срещу него ние жестоко се боримъ! Голѣмитѣ неправди, обаче, срещу българския и унгарски народи, останали отъ много години, още чакатъ нѣкой да ги поправи!

Чакаме да видимъ!

Д-ръ Георги Паприковъ

Освободителната война презъ 1877-1878 години, както и Санъ Стефанския договоръ санкционираха образуването на самостоятелна българска държава въ нейнитѣ етнически граници. Берлинскиятъ Конгресъ, проведенъ отъ Западнитѣ Сили нанесе ударъ върху това завоевание на българския народъ, като разкъса ново създадената държава на три части. Даже на самостоятелното българско княжество не е билъ признатъ пълниятъ суверенитетъ: то е било васално на султана и е трѣбвало да плаща годишенъ трибутъ. България и Источна Румелия е трѣбвало също да приематъ частъ отъ дълговетѣ на Отоманската империя вкл. тѣзи на Источнитѣ желѣзници. Всички Западни Сили тритирали България като една зависима отъ Султана държава, а не като самостоятелно Княжество. Това международно

положение не само спавало икономическия прогресъ на новоосвободенитѣ българи, но също е било въпросъ на честъ.

МАНИФЕСТЪ

за обявяване на българската независимостъ.

По волята на незабвения Царя-Освободител, великиятъ братски руски народъ, подпомогнатъ отъ добритѣ ни съсъди, поданицитѣ на Негово Величество Ромънския кралъ и отъ юначитѣ българи, на 19 февруарий 1878 год., сломи робскитѣ вериги, що прѣзъ вѣкове оковаваха България, нѣкогажъ тѣя велика и славна.

Отъ тогава и до днесъ, цѣли тридесетъ години, българскиятъ народъ, непоколебимо вѣренъ къмъ паметъта на народнитѣ дѣйци за своята свобода и въодушевяванъ отъ тѣхнитѣ завѣти, неуморно работи за уреждането на хубавата си земя и създаде отъ нея, подъ мое ръководство и онава на О'Бозе почитания Князь Александъръ, държава, достойна да бѣде равноправенъ членъ въ сѣмеството на цивилизованитѣ народи.

Винаги миролюбивъ, мойтъ народъ днесъ копитѣ за свои културенъ и икономически напредѣкъ; въ това направление нищо не бива да спъва България, нищо не трѣбва да прѣчи на прѣусиването ѝ. Такова е желанието на народа ни, такава е неговата воля — да бѣде споредъ както той иска.

Българскиятъ народъ и Държавниятъ му Глава не могатъ освѣнъ еднакво да мислятъ и едно да желаятъ.

Фактически независима, Държавата Ми се спъва въ своя нормаленъ и спокоенъ развой отъ едни узи, съ формалното разкъсване на които се отстраня и настаналото охлаждане между България и Турция.

Азъ и народътъ Ми искрено се радваме на политическото възраждане на Турция; ти и България, свободни и напълно независими една отъ друга, ще иматъ всички условия да създадатъ и уячатъ приятелскитѣ си връзки и да се прѣдадатъ на мирно вътрѣшно развитие.

Въодушевенъ отъ това свято дѣло и, за да отговоря на държавнитѣ нужди и народното желание, съ благословието на Всевишния, провъзгласявамъ съединената на 6 септемврий, 1885 година България за Независима Българско царство и заедно съ народа Си дълбоко вѣрваме, че този ни актъ ще намѣри одобритието на Великиятъ Сили и съчувствието на цѣлия просвѣтенъ свѣтъ.

Да живѣе свободна и независима България!

Да живѣе Българскиятъ народъ!

На първообразното съ собствената рѣка на НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО подписано:

ФЕРДИНАНДЪ I.

М-ръ Прѣдсед. и М-ръ на Общ. Сгр. Пѣт. и Съоб.: А. Малиновъ.

М-ръ на Външнитѣ Работи и Изповѣд.: С. Паприковъ.

Министръ на Вътрѣшнитѣ Работи: М. Такевъ.

М-ръ на Народното Просвѣщение: Н. Мушановъ.

Министръ на Финанситѣ: Ив. Салабашевъ.

Министръ на Правосъдието: Т. Кръстевъ.

М-ръ на войната: Генералъ-Лейтенантъ Николаевъ.

М-ръ на Търговията и Земледѣието: А. Ляпчевъ.

Разногласията между Великиятъ Сили особено следъ жестокото потушаване на Елинденското и Преображенското възстания презъ 1903 докарало Мюрцшергското споразумение, което впрочемъ не донесе никаква промѣна за облекчение на поробенитѣ българи въ Македония и Тракия.

Опити за отърване на зависимостъта отъ Султана били правени още презъ 1905. Европейскитѣ сили били благосклонни съ изключение на Русия, която се бояла отъ компликации. Въ началото на 1908 политическото положение на Балканитѣ започнало да се измѣня. Презъ юлий 1908 избухнала Младотурската революция, която обаче не донесе многообещаващитѣ реформи.

Потова време въ България /1908-1911/ управлението на държавата било повѣрено на Демократическата партия начело съ Александъръ Малиновъ. Правителството зорко следѣло събитията въ Турция и дебнело благоприятния моментъ за обявяване на Независимостъта на България. Министърътъ на Външнитѣ Работи генералъ Стефанъ Паприковъ изпратилъ телеграма до царъ Фердинандъ, който се намиралъ по това време въ Виена: "...историята много прилича на тази отъ 1876...и тогава проекти и конституции, но накрая война...да се готвимъ за това което исторически ни принадлежи..." Малиновъ билъ въ Парижъ Ляпчевъ въ Цариградъ, а Паприковъ билъ оставенъ като ръководител на държавата понеже и царъ Фердинандъ билъ извънъ нея.

Като доре дошелъ за тази задача идва на 30 VIII 1908 така наречениятъ инцидентъ Гешевъ. На рождениятъ денъ на Султана българския дипломатически агентъ не билъ поканенъ. Гешевъ билъ отзованъ въ София.

Скоро турцитѣ изказали "пищманлъкѣ" за станалото и помолили Паприковѣ да върне Гешеви на поста си. Другѣ единѣ инцидентѣ още повече улеснилѣ българската политика. На 6 IX 1908 избухнали стачки по Источнитѣ желѣзници. За да не страда българското стопанство, министърѣ Андрей Ляпчевѣ наредилѣ да се завзематѣ желѣзницитѣ отѣ българскитѣ Ж.П. власти. Турцитѣ, па и Западнитѣ Сили протестирали предѣ царѣ Фердинандѣ, който изпратилѣ телеграма до Паприковѣ. Последниятѣ, обаче, вмѣсто да освободи желѣзницитѣ, изпратилѣ войски, които още по-здро̀во обхванали желѣзопътната мрежа и турската граница.

Използувайки разногласията на интереситѣ на Великитѣ Сили и опирайки се на високо патриотичното желание на народа за ликвидиране на несправедливото държавно положение на България, решено било веднага да се пристъпи къмъ провъзгласяване на Независимостѣта. Царѣ Фердинандѣ извикалѣ при себе си въ Виена Малиновѣ и Ляпчевѣ, като оставилѣ Паприковѣ да подготви обявяването. Императора Францѣ Йосифѣ билѣ спечеленѣ за каузата, но Русия била рѣшително противѣ, опасявайки се, да не би България "да падне въ капана на Австрия".

На 20 септември 1908 година билѣ свиканѣ Министерскитѣ Съветѣ, като заседанието продължило цѣли 14 часа. Вечерѣта министритѣ заминали за Русе, където дочакали царѣ Фердинандѣ отѣ Виена. Отѣ Русе цѣлиятѣ Министерски Съветѣ, начело съ царѣ Фердинандѣ заминали за Търново, за да придадатѣ исторически колоритѣ на извършващото се отѣ тѣхѣ събитие. На другиятѣ денѣ - 22 септември 1908 година следѣ тържествения молебенѣ въ историческата църква "Св. Четиридесетѣ Мъченици", като се изкачили на Трапезица, царѣ Фердинандѣ прочелѣ манифеста, съ който обявилѣ Независимостѣта на България. Васалниятѣ до тогава български князѣ взима въковната титла Царѣ на Българитѣ.

Ентузиазѣма на народа билѣ неуписуемѣ! Доскоро роби на турцитѣ най-последѣ българитѣ се видѣли истински свободни, разкъсали веригитѣ на несправедливия Берлински договорѣ. Младежи, спълченци, ученици, всички се срупували по казармитѣ, за да бѣдатѣ мобилизирани, ако стане нужда. На такава нужда не станала! Младата българска дипломация, оглавявано отѣ Министѣра на Външнитѣ Работи и замесеникѣ Министѣрѣ Председателѣ Стефан Паприковѣ успѣла така майсторски да лавира между скалитѣ на бурното дипломатическо море, че въпроса скоро се уредилѣ само съ заплащането на известни суми /съ пазарлъкѣ 82 милиона лева/ за откупване на Источнитѣ Желѣзници. Дори и тази сума била платена не отѣ българското правителство, но рускиятѣ царѣ благосклонно се съгласилѣ да я прихване за нѣкакѣвъ имажинеренѣ турски дългѣ къмъ Русия.

Отначало агитѣ въ Цариградѣ отказвали за признаятѣ самостоятелното българско царство, но една телеграма отѣ Паприковѣ до Великия Везирѣ въ която пишелѣ: "България ще мобилизира и ако Турция не е съгласна въ 24 часа, почваме война", ги стреснало. На 16 априлѣ 1909 година въ присѣтствието на чуждитѣ посланници въ Цариградѣ последвало подписването на българо-турския протоколѣ, съ който се признавала Независимостѣта на България.

Така, съ родолюбие, далновидността и подкрепата на народа, българската млада дипломация успѣ да проведе единѣ държавнически актѣ отѣ първостепенно значение за бѣдащето развитие на България. Единѣ месецѣ следѣ това царѣ Фердинандѣ учредява и най-голѣмиятѣ български орденѣ "Св. Св. Кирилѣ и Методий" /18 V 1909/ съ което отличие награждава радателитѣ на този исторически актѣ: министритѣ Малиновѣ и Паприковѣ. Също се основава единѣ Медалѣ за Независимостѣта въ три степени, който билѣ даванѣ на заслужили дейци.

Между скоби искамѣ да спомена, че на 21 IX 1908, когато министритѣ сѣ чакали царѣ Фердинандѣ въ Русе, цѣлиятѣ Министерски Съветѣ сѣ отишли на свадбата на брата на министѣрѣ Паприковѣ, тогава капитанѣ Иванѣ Паприковѣ, където, както разказва майка ми, поразвеселени, неофициално "обявили" набърже Независимостѣта, нѣщо, за което после царѣ Фердинандѣ много имѣ се сърдилѣ!

НЕОСЖШЕСТВЕНАТА МИ ИДЕЯ ЗА ПРЕВРАТЪ НА

1 СЕПТЕМВРИЙ 1944 ГОДИНА.

Тодоръ Жековъ
Майоръ отъ Генералния Щабъ.

Следъ дветъ тежки бомбардировки надъ София, на 30 XI 1943 и 10 I 1944, Щаба на Войската бѣ евакуиранъ въ село Говедарци до Самоковъ. Отъ завършването ми на Генералъ Щабната Академия презъ 1941 година до сръдата на юлий 1944 година бѣхъ началникъ на II Оперативна секция; чиято дейность обхващаше защитата на северната изападната граници, както и допълнително придаденитъ задачи: ежедневно очертание на Источния фронтъ, следене за парашутни десанти въ България, оперативна охрана на желѣзопътни линии, главно Моравско и Македония. Други задачи бѣха: минирането на Дунава, първитъ акции срещу шумкаритъ, Окупационния Корпусъ въ Югославия, спороветъ съ италианцитъ около границата ни въ района на Охридското езеро.

Освенъ това заедно съ подполковникъ Рошавеловъ /I оперативна секция/ и съ нѣколко други офицери, преработвахме различнитъ варианти на плана Югъ /отбранителна война на югъ/ и изработването на плана Симеонъ /нападателна война срещу Турция/. Презъ сръдата на юлий 1944 година сдахохъ секцията на майоръ Г. Ш. Жечевъ, а на менъ бѣ възложена секцията Вътрешенъ Шифъръ, т. е. връзката на Щаба на Войската съ 5-тѣ армии и Окупационния Корпусъ, съ помощта на 6 мощни радиостанции "Лоренцъ". Като добавка ми се възложи да събирамъ сведенията отъ дивизионнитъ области за движението по Ж. П. линии на германскитъ части и шабове въ България. Къмъ края на юлий започна прехвърлянето на части отъ Прикриваящия Фронтъ срещу Турция къмъ Добруджанската граница, къмъ която се насочиха части отъ армията на маршалъ Толбухинъ.

На 21 августъ бѣхъ извиканъ въ канцеларията на Началникъ Щаба, генералъ Трифоновъ. Тамъ бѣха Князь Кирилъ и генералъ Миховъ, военния министръ генералъ Русевъ, помощникъ началникъ Щаба на Армията генералъ Иванъ Поповъ и началникъ на Оперативниятъ Отдѣлъ полковникъ Н. Костовъ. Бѣ ми заповѣдано веднага да замина съ колата на полковникъ Костовъ за Нишка Баня, където се намираще Щаба на Окупационния Корпусъ въ Югославия и да предамъ устна заповѣдъ на генералъ Асенъ Николовъ, началника на Корпуса, што подведомствениятъ му Първи Корпусъ да бѣде готовъ за оттегляне къмъ България, при положение, че германцитъ окажатъ или не окажатъ съпротива и при положение, че могатъ или не могатъ да бѣдатъ използвани желѣзопътнитъ линии. Прескачамъ перипетиитъ на моето пътуване, при което едва не попаднахъ въ плѣнъ на сръбскитъ партизани. Генералъ Николовъ билъ заповѣдалъ вече на частитъ по пърферията да се оттеглятъ, като ме увѣряваше, че билъ добре съ германцитъ. Моето твърдение, че Щаба на Корпуса ще бѣде плененъ отъ германцитъ, шомъ почне оттеглянето, стана пророческо следъ нѣколко дни.

Завърналъ се въ Говедарци, на 23 августъ, Нач. на Щаба генералъ Трифоновъ ме взе съ себе си въ Чамкория, където бѣ свиканъ Короненъ Съветъ. Присѣдствуваха тримата Регенти, министритъ, начело съ Багряновъ, а азъ, единствения живъ свидетель на този исторически актъ, бѣхъ задъ една стъклена врата до телефона, отъ където чувахъ много добре разгпоритъ. Телефона звѣнеше непрекъснато и азъ викахъ било Князь Кирилъ, било Багряновъ, било генералитъ Русевъ или Трифоновъ. Румъния бѣ обявила война на Германия и нашето правителство трѣбваше да обсъди и вземе решение, още повече, че германцитъ преминаваха Дунава на наша територия. Много нервна атмосфера. Министръ Багряновъ предложи и Коронния Съветъ прие: германскитъ въоръжени части да бѣдатъ обезоръжени и въ срокъ отъ 10 дни да напуснатъ България, иначе ще бѣдатъ интернирани.

Това решение на Коронния Съветъ, генералитѣ Трифоновъ и Поповъ съобщиха на Германския воененъ аташе генералъ Геде и на нач. на германската военна мисия генералъ Шнекенберггеръ. Бѣхъ свидетелъ и на този актъ, защото бѣхъ извиканъ да донеса една карта съ разположението на частитѣ. Предскачамъ времето до 1 IX 1944 на обѣдъ. Изчакахъ удобенъ моментъ за да мога да говоря съ генералъ Иванъ Поповъ на саме. Предавамъ разговора дословно:

- Господинъ Генералъ, мога ли да Ви кажа нѣколко повѣрителни думи?

- Кажете Жековъ.

- Господинъ Генералъ, азъ съмъ сигуренъ, че СССР нѣма да респектира неутралитета на България и съветскитѣ войски ще нахлуятъ презъ Добруджа. Това ще бѣда началото на една страшна касапница. Въ момента, частитѣ на нашия Прикриващъ Фронтъ сѫ въ движение къмъ Добруджанската граница. Ядрото на армията на маршалъ Толбухинъ е северно отъ Дунава. Азъ предлагамъ да съсредоточимъ пристигащитѣ части въ района на Шуменъ и отъ тамъ, съ боеве за печелене на време да оттеглимъ нашата армия въ обща посока къмъ Македония. Независимо отъ това дали германцитѣ ще спечелятъ или загубатъ тази война, ние трѣбва да спасимъ нашата интелигенция, която ще бѣде изклана, а и да оставимъ неопетнено нашето име като народъ и армия. Вие знаете, че азъ имамъ подъ себе си радиостанциитѣ "Лоренцъ", шифрова връзка съ всички армии и корпуси. Явния текстъ шифрирамъ азъ но заповедитѣ трѣбва да се подпишатъ отъ единъ генералъ, а това може да направите Вие, като помощникъ Началникъ Шаба на Армията.

- Жековъ, азъ не мога! Вие знаете, че азъ не се разбирамъ съ Началникъ Шаба.

- Господинъ Генералъ, всички Генералъ Шабни офицери въ Говедарци сѫ мой другари и приятели. Началникъ Шаба ще бѣде арестуванъ, съ това се наемамъ азъ. Отъ Васъ се иска само да поемете отговорността. Азъ имамъ ключова позиция чрезъ вътрешния шифъръ и радиостанциитѣ, но начело на акцията трѣбва да бѣде единъ генералъ, за да не излезе фарсъ!

- Жековъ, Регентитѣ ме считатъ за германофилъ.

- Господинъ Генералъ, Вие ще убедите Регентитѣ, че не се касае за филство и фобство, а за честта на България и за спасяване на българската интелигенция - моралния капиталъ на България, че нѣма нищо общо съ изхода на войната.

- Не Жековъ, не мога и не желая! Нали баща Ви ще дойде на 3 септемврий, тогава ще говоримъ пакъ.

- Господинъ Генералъ, баща ми обеща да дойде на 3 септемврий, но азъ го посъветвахъ да напусне България, защото по сведения на вътрешното военно разузнаване /майоръ Йонко Йоловъ/, фигурира на трето мѣсто следъ проф. Александъръ Цанковъ и Тодоръ Кожухаровъ въ "Черния списъкъ" отъ 40 души, които трѣбва да бѣдатъ избити безъ съдъ. Какво мислите, че ще стане съ Васъ? Вие въ най-добрия случай ще бѣдете уволненъ.

- Каквото и да става, азъ оставамъ тукъ! На 3 септемврий ще говоримъ пакъ, Жековъ.

xxx

Това бѣ моя разговоръ съ генералъ Иванъ Поповъ. Запомнихъ го дословно, защото има нѣща, които оставатъ запечатани съ минути и съ най-малки подробности.

xxx

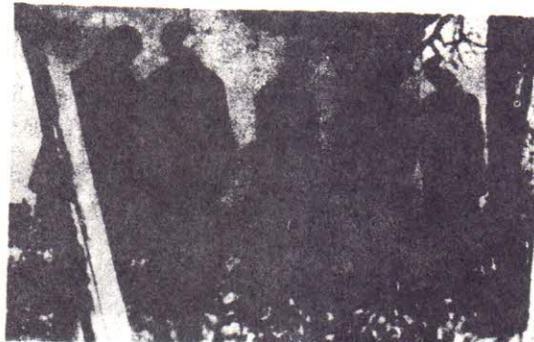
Много по-късно, генералъ Иванъ Поповъ стана водачъ на конспиративната антикомунистическа организация "Неутраленъ Офицеръ". Той бѣ хванатъ, осъденъ на 15 години затворъ. Предварителногъ пребитъ отъ бой, той бѣ хвърленъ отъ третиятъ етажъ на Милицията съ изпотрошени кости.

xxxxxxx

ДЕВЕТИ СЕПТЕМВРИ

ХИЛЯДА ДЕВЕТСТОТИНЪ ЧЕТИРИДЕСЕТЪ И ЧЕТВЪРТА ГОДИНА

КОГАТО...

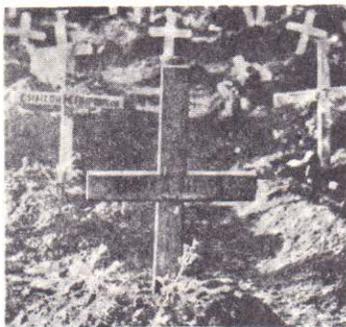
...българският родолюбци се
бъсеха по телефонитъ стълбове
и по полята...

...се разстрелваха по села
и градове...

...площадитъ на градоветъ
се покриха съ труповетъ на
българският патриоти...

...и гробищата съ
безброй нови кръстове...

...домоветъ на противницитъ
на комуниститъ се палаха...

...болшевишката паплачъ
нахлу въ страната...

ТОГАВА...

...партизанскитѣ банди излѣзоха отъ
мазетата и таванитѣ и започнаха да
убиватъ и плячкосватъ...

Моменти отъ посрещането. Въ срѣдата личи д-ръ Г. М. Димитровъ
(съ цвѣтла).

...и тѣхнитѣ водачи започнаха да
пристигатъ като "освободители" и
тлъсто да използватъ свободата...

...Д-ръ Г.М.Димитровъ /по прѣкоръ Гемето/ съ вдигнатъ за поздравъ
по комунистически лѣвъ юмрукъ, пристига въ България като "освободителъ,
посрещнатъ отъ комуниститѣ съ цвѣтя, дунанми и благодарности...

Борисъ Димитровъ
Торонто, Канада.

Отъ 9 септемврий 1944 година насамъ, всички библиотеки и музей въ България сж претърпани съ хиляди книги, преизпалнени съ лжи за "голѣмитѣ геройства" на комунистическитѣ партизански банди въ България презъ време на Втората Свѣтвна война. Съ тѣзи дебели лжи комуниститѣ се мкчатѣ да заблуждава въ младото българско поколение и свободния Западенъ свѣтъ.

За да се хвърли свѣтлина върху тѣзи фантастични лжи, ние помолихме за тази статия г. Борисъ Димитровъ, Софийски Областенъ началникъ до 9 9 1944, който бѣ известенъ въ България не само като единъ отъ най-добритѣ познавачи на комунистическитѣ методи и тактики, но и признатъ като единъ голѣмъ специалистъ по водене на противопартизански действия.

За тази му дейность Българското комунистическо правителство издаде седемъ ! смърни присъди срещу него.
БОРБА.

Изминаха 24 години откакто Родината ни бѣ окупирана отъ Свѣтската армия, която подари властта на шепа български комунисти. Изминаха 24 години отъ 9 септемврий 1944 година, когато комуниститѣ и тѣхнитѣ тогавашни съдружници записаха най-черната и най-срамната дата въ историята на България и потопиха въ кръвъ и сълзи цѣлия български народъ. Въ продължение на тѣзи 24 години комуниститѣ най-безобразно изопачаватъ историческитѣ факти и събития и ги нагаждагъ така, както на тѣхъ имъ е угодно. Издадоха хиляди и хиляди книги съ милионни тиражи, преведени дори на чужди езици, въ които венцехвалатъ до небето тѣхнитѣ партизански групи и тѣхнитѣ разбойнически действия. Разбира се, че тѣ лжатъ! Това вече не очувва никого, всѣкиму е вече известно, че единственото имъ пропагандно средство имъ е останало само измамата и лжата!

Увлечени въ своитѣ лжи, комуниститѣ забравиха, че не успѣха да избиятъ всички "фашисти", "капиталисти" и "царисти", за да си послужимъ съ тѣхния жаргонъ, и че все пакъ нѣкои сж успѣли да се спасятъ, за да могатъ днесъ да кажатъ на всеуслушание истината. Комуниститѣ сж майстори на терора, убийствата и лжитѣ, но едно нѣщо тѣ не могатъ да унищожатъ - истината! Ако българскиятъ народъ днесъ нѣма свободата, да издигне изобличителенъ гласъ срещу комуниститъ затова, ние, които се радваме на тази свобода имаме свѣщенъ дългъ да изнесемъ истината отъ името на българския народъ, предъ българската емиграция и предъ свободния западенъ демократиченъ свѣтъ.

Нека да започнемъ съ две комунистически книги, които неотдавна прочетохъ съ удоволствие. Казвамъ съ удоволствие, понеже, не може човѣкъ да не се възхити отъ фантастичнитѣ лжи на авторитѣ имъ. Още повече за човѣкъ, който е билъ не само свидетелъ, но е взималъ и най-живо участие въ събитията, описани тамъ.

Едната книга е озаглавена "Огнена диря" съ автори Христо Русковъ и Василь Петровъ. Въ нея се описватъ "великитѣ подвизи" на партизанската чета "Чавдаръ" и "голѣмитѣ геройства" на Тодоръ Живковъ, който е билъ два пѣти при въпросната чета и е произнасялъ "пламенни слова" предъ партизанитѣ.

Отъ увода се вижда, че тази книга е написана и публикувана през 1964 година, точно по това време, когато довършването към Тодоръ Ливковъ на Москва бѣше се поразклатило. Този бѣ и целта на написването на тази книга, а именно да затвърди политическия му престижъ предъ новитѣ му господари въ Кремль. Както обикновено става при комунистическитѣ и тази книга е написана колективно, та и "славата" и главно и отговорността да паднатъ на нѣколко плеши!

Другата книга, озаглавена "Неотдавана" издадена през 1965 година е отъ фамозния шумкаръ Славчо Трънски. Този пъкъ индивидуаленъ лажецъ му трѣбваша 21 години, за да може да изнесе на бѣль свѣтъ сѣбития, изопачени по своему, па и негови комунистически ортаци, но сега вече покойници, умаловажавайки всички тѣхни действия, за да изтъкне себе си като "голямъ герой"!

Ще се опитамъ да дамъ една по-ясна картина за комунистическата партия по това време, партизанскитѣ имѣ терористически акции, базирайки се на писаното въ тѣзи две книги. Разбира се, това бихъ могълъ да направя само извънредно бѣгло, поради ограниченото мѣсто за тази статия. Ще почна отъ първоисточника на партизанското движение - фамозниятъ т. н. "Отечественъ фронтъ".

Многото несполучливи опити за саботажъ, тероръ и убийства въ България на комунистическата партия просто вбесяваха Георги Димитровъ, тогава главенъ секретаръ на Коминтерна. Той не можеше да организира нищо сериозно въ собствената си родина, докато по-това време въ Югославия се развиваше масово партизанско движение срещу германцитѣ, начело на националнитѣ елементи съ полк. Дража Михайловичъ, а по-късно на комунистическитѣ, начело съ Тито. Партизанитѣ въ Югославия имаха подкрепата и съдействието не само отъ страна на населението, но и отъ англичанитѣ, които ги снабждаха по въздуха съ оръжие и съ най-необходимитѣ припаси за водене на партизанска война. Тази реакция въ Югославия бѣ напълно естествена, понеже страната бѣ победена и окупирана отъ Германия.

Въ България бѣ тѣкно обратното: ние не воювахме, не бѣхме окупиране отъ чужда държава и за негативна реакция отъ българския народъ не можеше да става и дума. Тѣзи обстоятелства бѣха много добре известни на комунистическата партия въ България, нейнитѣ ръководители знаеха, че не могатъ да разчитатъ на подкрепа отъ страна на населението, а сами сѣ толкова малобройни, че едва ли биха могли да направятъ нѣщо сериозно. Тогава Георги Димитровъ прибѣгна до следната хитростъ, като влезе въ връзка съ амбициозни и жадни за властъ опортюнисти отъ следнитѣ партии и групи:

- 1/. Политическия кръгъ "Звено", начело съ известнитѣ професионални превратаджии-Кимонъ Георгиевъ и Дамянъ Белчевъ, за да може да използва тѣхнитѣ нѣколко привърженици въ армията.
- 2/. Комунизираното крило на Българския Земеделски Съюзъ, известно на всички въ България подъ името "Пладне" съ водачъ Д-ръ Г. М. Димитровъ, та чрезъ него да могатъ да използватъ селската комунизирана младежъ.
- 3/. Лѣвото крило на Социалъ-Демократическата партия, подъ водачеството на Димитъръ Нейковъ и Георги Поповъ.
- 4/. Най-малочислената партия въ България - Радикалната - начело съ нейниятъ престарѣлъ водачъ Стоянъ Костурковъ.

Съ тази хитра игра, Георги Димитровъ основа чрезъ тѣзи групировки т. н. "Отечественъ фронтъ" съ намерението да заблуди не само българския народъ но и западнитѣ демокрации съ твърдението, че въ България се създава една велика реакция не само отъ комунистическитѣ, но почти отъ "цѣлия български народъ". По това време, презъ 1943 година, Българското правителство бѣше много снисходително къмъ всички заблудени младежи хванали гората и като ги подканяше чрезъ пресата и радиото, имѣ гарантираше амнистия на присѣдитѣ имѣ, та дори имѣ обещаваше и пълна свобода, ако се завърнатъ по домоветѣ си.

Мнозина от тѣзи младежи се разкаяха и се прибраха по домоветѣ си, нѣкои, обаче, смѣтнаха това за една слабостъ на правителството, прекараха зимата на топло и напролѣтъ пакъ хванаха шумата. Съ новосъздадения О.Ф.комунистѣтъ започнаха еднаусилена пропаганда за вербуване на нови партизани особено презъ пролѣтъта на 1944 година. Разбира се, полицията взе сящо своитѣ мѣрки, направиха се нѣкои реорганизации, увеличи се бдителността, като се насочи вниманието главно къмъ издирването на ятаци и помагачи. За по-успѣшна борба полицията влезе въ връзка съ войската за съвмѣстни акции. Тука е мѣстото да спомѣна, че една редовна войска едва ли е напълно годна да води партизанска война, поради факта, че не е подготвена психически и че е физически мѣчно подвижна. Поради това войската организира лѣко подвижни части, които се наричаха "Ловни дружини", за съвмѣсти действия съ полицията.

Успѣхитѣ на Съветската армия на Источния фронтъ и приближаването и къмъ българската граница, както и отчаяниятъ зовъ на Георги Димитровъ къмъ комунистическата партия и нейнитѣ ортаци за нова мобилизация имъ даде куражъ. Най-голѣмиятъ имъ проблемъ бѣше въоръжаването на партизанскитѣ групи, понеже и малкото оръжие което притежаваха скоро го загубиха. Тогава последва едно ново окръжно до комунистическата партия въ което се нареждаше, шото презъ пролѣтъта на 1944 година по определени канали да се изпратятъ партизани до селата Кална и Цървена Ябука, северозападно отъ Трънъ. Тамъ имало една английска мисия, която била готова съ оръжие и други принадлежности, достатъчно за въоръжаването на две български партизански бригади.

Придвижването на партизанитѣ за определенитѣ имъ пунктове, до голѣма степенъ бѣ улеснено отъ факта, че София на два пати бѣ тежко бомбардирана и голѣма частъ отъ населението и бѣ евакуирано въ провинцията и многоброенъ народъ се движеше съ раници по пътища и желѣзници. Пунктоветѣ, презъ които се предполагаше, че ще се върнатъ отъ Югославия се наблюдаваха отъ полицията и когато презъ май 1944 година, бригадитѣ се насочиха къмъ определенитѣ имъ мѣста-първата къмъ Рила, втората къмъ Балкана презъ Ботевградска околия по посока Пловдивъ, полицията заедно съ войскови части така разгроми тѣзи две партизански бригади, че отъ тѣхъ едва ли се спасиха по нѣколко души.

Следъ поражението на тѣзи две партизански бригади, на които комунистѣтъ така много разчитаха, въ цѣлата страна се предприеха непрекъснати акции, така че презъ августъ 1944 година въ цѣла България едва ли бѣха останали повече отъ 300 души партизани. Разстроени напълно, тѣзи малки групи бѣха въ пълно затишие до 6 септемврий 1944 година, когато за всеобщо ошудване, Съветскиятъ Съюзъ обяви агресивна война на България, съ която страна тай бѣ презъ цѣлото време на войната въ мирни отношения, и болшевишкитѣ пълчища нахлуха въ страната. Съ навлизането на съветскитѣ войски въ България, разни страхливци, спорткнисти, геметовци, звенари и комунизанти, които преди това нѣмаха ни най-малкиятъ куражъ да хванатъ гората, сега, когато не ги грозеше никаква опасностъ, се писаха "герой-партизани"! Така, на 9 септемврий 1944 година, само следъ три дни отъ 300 души партизани, слѣзнаха въ градоветѣ над 35, хиляди души прайдохи, безъ оръжие, безъ редъ и дисциплина, само по малко брадясали, жадни за плячка и кръвъ!

Поради факти, че тѣзи полубрадясали субекти били въ Балкана на 9 9 1944 година, всѣки единъ отъ тѣхъ получи по една О.Ф. белѣжка, че е партизанинъ. Такива белѣжки получиха и овчаритѣ и каракачанитѣ, понеже и тѣбѣха на тази дата по планинитѣ. Дори нѣкои туристи намиращи се случайно по хижитѣ на Витоша се върнаха въ София съ тържествени посрещания, много отъ тѣхъ бѣха произведени дори и висши офицери, безъ самитѣ тѣ да знаятъ и разбиратъ какво става съ тѣхъ! Всичката тази папlachъ, започна да обира де каквото намѣри и скоро следъ това ревна за "народни пенсии", които скоро всѣки единъ получи.

Втората имъ задача бѣ да нахълтатъ въ войската и за очудване на всички тѣзи неграмотни овчари не приемаха по-малкъ чинъ отъ полковникъ. По него време стана министъръ на финанситѣ най-жлъчния и най-злюбния човѣкъ, който се е родилъ въ България-всички завършили юридическия факултетъ го помнятъ-Петко Стояновъ, когото комуниститѣ туриха да управи забатаченитѣ имъ смѣтки. Партизанитѣ, съ тѣхнитѣ несвършивши награди, премии и пенсии така бѣха убъркали финанситѣ на България, че дори и професора не можа да ги управи и скоро и той трѣбваше да се раздѣли отъ така дълго мечтаното министерско кресло.

Въ какво се състоеше въ сжщность дейността на партизанитѣ?

- 1/. Палѣха снопитѣ на сиромашкитѣ селяни. Последнитѣ образуваха групи и съ пушки въ ръце проготваха ношно време партизанскитѣ банди.
- 2/. Нападаха по Балкана мандритѣ, поливаха съ газъи нафталинъ сиренето и кашкавала или го разхвърляха по земята.
- 3/. Прерѣзваха телефонни, телеграфни и електрически жици.
- 4/. Посрѣщаха млѣкаритѣ и имъ разливаха млѣкото отъ гюмоветѣ.
- 5/. Нападаха отдалечени планински махли и насилствено взимаха храна.
- 6/. Крадѣха отъ овчаритѣ овци, агнета и шилета.
- 7/. Обираха каситѣ на селскитѣ общини, кооперации и пощи.
- 8/. Убиваха нѣкой намираще се въ отпускъ въ село войниче или стражарче.

Жестокоститѣ, съ които си служеха партизанитѣ едва ли могатъ да се опишатъ! Едва ли може нѣкой да повѣрва, че съществува такъвъ варваризъмъ въ нашиятъ вѣкъ. Тѣзи, които сж видѣли партизанскитѣ "акции" никога не ще ги забравятъ, никога не ще ги простятъ!

Чрезъ ятацитѣ се, партизанитѣ проучваха дали въ въпросното село има полиция или войска и като се увѣряваха, че има само единъ падаръ и единъ селски пазачъ, само тогава влизаха въ селото. Най-напредъ прерѣзваха телефоннитѣ жици арестуваха кмета, секретаръ-бирника, падаря, учителитѣ, свещеника и по-интелигентнитѣ селяни. Насила свикватъ "митингъ" на всички селяни на площада, запалватъ огънь съ архивата на селото и следъ като "осаждатъ" всички по-събудени селяни, които имъ попаднатъ подъ ръка, започва екзекуцията. Обикновено тя става по следния начинъ, но има разбира се, най-различни варианти:

- А/. Най-напредъ отрѣзватъ ушитѣ на жертвитѣ имъ.
- Б/. Следъ това имъ изваждатъ очитѣ.
- В/. Отрѣзватъ имъ езика и носа.
- Г/. Разрѣзватъ имъ корема и отъ червата имъ правятъ герданъ около врата.
- Д/. Заряватъ ги най-после полуживи въ една обща яма.

Разбира се, всѣки единъ отъ "геройтѣ-партизани" се надпреварва въ изобретателността си за мъчене на жертвитѣ и начини за бавното имъ убиване. Обикновено, следъ като свърши тази бавна варварска екзекуция, каратъ населението да играе хоро около купчината отъ съсечени тѣла, да ги плже и да пѣятъ "благодарствени пѣсни". И до днесъ още се знаятъ мѣстата, гдето сж станали по-масовитѣ екзекуции на българскитѣ патриоти. Българскиятъ народъ често ходи тамъ на поклонение, въпреки строгата бдителность на комуниститѣ. Тѣзи мѣста иматъ вече своитѣ имена като: "Кървавата полѣна", "Кървавъ долъ", "Легоинерската могила", "Капитанското мостче", "Братския гробъ" и пр.

Съ тѣзи си жестоки действия комуниститѣ не само че не показаха предъ българския народъ, че водятъ нѣкаква идеологическа борба, но се легитимираха, като най-вулгарни разбойници. Не напразно тѣ слагатъ като велики свои предтечи: братя Тумангелови, Яко разбойника, Дочо Узуновъ, Георги Поповъ Геро и други апашки и разбойнически главатарии въ миналото.

/Продължава въ следващия брой/

ПРОИЗХОДЪТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ТРИЦВЪТЪ.

По поводъ 90-годишнината отъ Освобождението, органътъ на днешното комунистическо правителство въ България "Отечественъ фронтъ" въ броя си № 7284 отъ 16 февруарий 1968 година е публикувалъ документални сведения за произхода на нашето национално знаме.

Поради историческия интересъ, който тази публикация представлява за всеки българинъ, възпроизвеждаме я тукъ въ факсимиле.

СЪЗДАТЕЛКАТА НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФЛАГ

Сега, когато ямболци чествуват 90-годишнината от освобожданието на града от османско робство, те с благоговение си спомнят за една своя съгражданка — създателка на националния флаг.

По време на Руско-турската война от 1877—1878 година се ражда и нашият национален трибагреник.

Негова създателка е Стилияна Параскевова — дъщеря на преселения в град Браила ямболоец Иван Параскевов. През 1876—1877 година по указание на своя баща 15-годишната девойка започва да работи знамето. То е направено от копринен плат. Ивиците му били подредени в следния ред: бяла, зелена, червена. Бялата и червената ивица са широки по 50 см, а зелената — 73 сантиметра. Общата дължина на знамето е 1.90 метра. Свободният му край е връзан като лястовича опашка.

Върху зеления плат на лицевата страна е бродиран със златни конци лъвъ — височина 60 см, изправен на задните си крака и държащ знаме. Над лъва е написано "България", а под него на три реда: "С божия воля// и силата славнаго рускаго царя Александра II-го// напред!" В левия долен ъгъл с малки букви е извезан двуреден текст: Стилияна Ив. Параскевова// Браила, 1877 г. априлий"//.

По повод на знамето в "Стара планина", издаван в Букурещ, пише (бр. 71/1877 г.):

"На 8-ми май председателят на Кишиневското общество г. И. С. Иванов, който е известен по своите заслуги, имал честта да представи на Негово имп. Височество великия княз Николай Николаевича браилския наш съотечественник Ивана Параскевова. Г. Параскевов поднесъл на Негово Височество българското национално знаме, с позлатен лъв, пригответо от неговата дъщерка госпожица Стилияна. Великият княз приел милостиво това знаме и го предал на четвърта дружина от Българското опълчение."

Стилияна Параскевова е била омъжена за Илия Д. Вълчев от Етрополе, който е бил учител в Браила. След Освобождението семейството се премества в София, където през 1895 година Иван Параскевов умира, а дъщеря му Стилияна живее дълги години след него. През 1930 година тя научава, че изработеното от нея знаме е запазено, и се прощава с него. На 7 май 1932 година създателката на националния флаг умира в София.

ЦВ. СТОЕВ

(наш кореспондент)

Историческото значение на тази реликва, пазена по-рано в "Залата на знамената" при столичния дворец и съхранявана днес в Военно-историческия музей в София, се заключава в това, че описаното бойно знаме на 4-та Опълченска дружина, с тази именно поредица на цвятчетъ: бѣло-зелено-червено, е послужило като първообразец на нашия национален трицветъ, възприетъ и утвърденъ следъ Освобождението отъ Великото Народно Сѣбрание в Търново, като официаленъ български трибагреникъ.

Така невръстната тогава Стилияна, дъщеря на емигрирала в Браила родолюбецъ Иванъ Параскевовъ, в чийто домъ ся общували нашитѣ хѣшове и където е ношувалъ не веднажъ самиятъ Левски, става несъзнателно създателка на националното ни знаме и записва името си в историята на съвременна България.

Не безинтересно е да се отбележи, че поменатиятъ Илия Д. Вълчевъ, за когото Стилияна Параскевова се омажва, е билъ преди това секретаръ на Революционния Комитетъ в градъ Етрополе. Подгоненъ отъ турскитѣ власти, той забѣгва в Влашко и става учителъ в българското училище в Браила, където и среща ученичката Стилияна, точно по времето, когато тя работи надъ знамето и за която по-късно се оженва.

Следъ Освобождението, Илия Д. Вълчевъ, като сподвижникъ на Либералното движение, повежда борба срещу рускитѣ домогвания къмъ анексия на България и, както е отбелѣзано в "Строителитѣ на съвременна България" отъ Симеонъ Радевъ, се проявява като народенъ трибунъ на митинги в София срещу руския генерал-губернаторъ Каулбарсъ.

Нека ни бжде най-сетне позволено да споменемъ, че Д-ръ Димитъръ Вълчевъ, съснователъ на Българския Националенъ Фронтъ, чието перо остава трайни следи в днешната наша емигрантска публицистика е синъ на това именно патриотично семейство.

Не случайно, той още отъ ранни години се отдава на общественна дейность в България, отначало в ръководството на Националлибералната партия, а следъ разтурянето на партиитѣ в Върховното Ръководство на Българскитѣ Национални Легиони.

Д-ръ Г.П.

ОТВОРЕНО ПИСМО ДО ИНЖ.К.ПОПОВЪ,МИНИСТЪРЪ НА ЕНЕРГЕТИКАТА И ГОРИВАТА ВЪ

СОФИЯ -БЪЛГАРИЯ.

Въ комунистическото списание "Славяни"брой 5 отъ май 1968,предназначено за пропаганда всрѣдъ българската емиграция е публикувано интервю съ сегашния комунистически министъръ на енергетиката и горивата Инж.К.Поповъ.

Автора на това отворено писмо Инж.Ст.Арнаудовъ, които е заемалъ високи длѣжности въ същото министерство въ продължение на 17 години до като успѣва да емигрира,подканя министѣра да каже истината на българския народъ за причинитѣ,които докараха до икономическото заробване на страната.

Господинъ Инж.Поповъ,

Четохъ Вашето интервю съ представителъ на списанието "Славяни" относно развитието на енергетиката въ България,Топлоелектрическатацентра "Марица Истокъ" и пр.

Вѣрвамъ,че си спомняте,че ние бѣхме колеги съ Васъ отъ 1948 до 1963 година.Азъ работѣхъ въ Вашето ведомство,на което Вие бѣхте зам.министъръ и отговорникъ предъ Централния Комитетъ на Комунистическата партия за работата на министерството на Електрификацията,оглавявано тогава отъ министъръ Кимонъ Георгиевъ.Вѣрвамъ,че не сте забравили,че азъ бѣхъ единъ отъ членоветѣ на експертната комисия,натоварена презъ 1956 година да направи ревизия на икономическата обосновка на Т.Е.Ц. "Марица Истокъ", за която Вие говоритѣ въ интервюто Ви съ "Славяни".

Вѣрвамъ,че си спомняте,а ако не си спомняте,архивитѣ сѣ при Васъ,ако не сѣ унищожени,че сѣ обоснованъ докладъ комисията отхвърли изграждането на тази централа,като неретабилна,нѣщо,което се потвърди отъ нейната досегашна експлоатация.Съ Вашитѣ изявления българскиятъ народъ неможе да разбере къде и каква е истината,вѣрна ли е цѣната,която давате и дали се печели или губи - затова азъ си позволявамъ да направя публично достойние този въпросъ,та поне емиграцията да знае истината по въпроситѣ,свързани съ енергетиката на България.

Азъ Ви познавамъ като добъръ инженеръ и имамъ основание да вѣрвамъ,че сте честенъ комунистъ,макаръ,че общественото мнение на Западъ,а още по-малко емигрантитѣ могатъ да приематъ,че има честенъ комунистъ въобще-и то не бизъ основание!Вие сѣщо ме познавате,като български инженеръ,който 17 години работи денонощно само за кора горчивъ хлѣбъ,за изпълнение и изпълнение на петгодишнитѣ планове по електрификацията.Азъ вѣрвахъ,както и цѣлиятъ ни народъ вѣрваше,че съ това ще се повдигне благоденствието на народа.Но както въ последствие се убедихъ,което смѣтамъ,че и Вие сте направили,че всичко е лѣжа,защото нѣщата не зависятъ нито отъ Васъ,нито отъ мене нито дори и отъ българския народъ.Вие и азъ и всѣки другъ вече разбра,че всичко което се прави въ България е подчинено само на интереситѣ на Москва за масова експлоатация на плодоветѣ на българската земя,всички ресурси и трудътъ на българскиятъ народъ.

Днес електричеството движи мощни машини и предприятия, които произвеждат хиляди тона различни продукти, отиващи, обаче надъ 90% за Съветския Съюз за изплащане задълженията по доставките на машини за фабриките, електрическите централи и пр. Да приемемъ, както Вие твърдите, че електрическата енергия струва една стотинка киловатъ часъ въ България, докато въ Съединенитѣ Шати струва приблизително десетъ пати повече. Това значи, че би трѣбвало и цѣнитѣ на произведенитѣ продукти като хрѣбъ, месо, облекло, машини, къщи и пр., производството на които е свързани прѣко или косвено съ електрическата енергия, да струватъ десетъ пати по ефтино въ България, отколкото тукъ. Да приемемъ, че българския работникъ, както Вие твърдите, получава 60 стотинки на часъ, докато американския десетъ пати повече. Кое е причината, шото въ България продуктите да сж почти непостижими за работника, шомъ като енергията е толкова ефтина? Тази тайна българскиятъ народъ иска да разбули, той иска да знае има ли експлоатация и кой е експлоататора!

Азъ знамъ, че по този въпросъ Вие може да говорите само това, което е минало презъ цензурата. Публична тайна е, че днесъ България купува отъ Съветския Съюз по цени приблизително равни на тѣзи на международнитѣ пазари, а продава по фиксирани отъ руситѣ цени, приблизително десетъ пати по ниски, и то при задължението, че Съветскиятъ Съюзъ е единствения купувачъ и продавачъ

Специално по въпроса за Т.Е.Ц. "Марица Истокъ" истината е следната: Капиталитѣ вложени за изграждането на тази гигантска централа се разходватъ 80% за закупуване машини отъ Съветския Съюзъ и само 20% за строителство. Истинската цена на енергията за к/ч, не е такава каквата Вие я представяте, а е: изплащане на машинитѣ - 2 стотинки, к/ч, разкриване на рудника и машини - $1\frac{1}{2}$ ст. к/ч, цѣната за унищожавана земя - $1\frac{1}{2}$ ст. к/ч, добиване на въглища - 1 ст. к/ч, еквивалентна ценана въглищата, ако се употребятъ за друга продукция - 2 ст. к/ч, или фактическата цена на произведената енергия е 8 ст. на к/ч. Трѣбва да отбележа, че добиването на електрическа енергия чрезъ водна сила ще струва само 4 ст. к/ч, и само 20% отъ капитала, които ще се вложи ще отиде за машини а 80% за производство-обратното на това което е днесъ при другитѣ централи.

Машинитѣ, които се закупватъ отъ Съветския Съюзъ, повечето стари и дори негодни, трѣбва, при най-добрия случай да се замѣняватъ всѣки 20 години, ако не и по-рано. Това фактически значи, че България никога не ще може да се изплати на Съветския Съюзъ, къмъ който име вече надъ 80 милиарда лева задължения за покупка на тѣзи негодни машини. Този дългъ расте непрестанно, поради факти, че рускитѣ доставки сж скъпи а българскиятъ износъ се купува отъ тѣхъ почти на безценица. Това прави България все по-вече и по-вече зависима икономически отъ Съветския Съюзъ, отъ лапитѣ на когото е вече почти невъзможно да се измъкне. Вие знаете тази истина, знатѣ я и мнозина отъ управницитѣ въ София, но никой не смѣе да я каже открито на народа!

Вие твърдите, че къмъ 1980 година нуждитѣ на България ще сж 50 милиарда к/ч енергия. Има вече изградени термични централи за около 10 милиарда к/ч. Ако се използва пълния капацитетъ на воднитѣ възможности за производство на електрическа енергия ще се добиватъ 25 милиарда к/ч, и ако е необходимо само съ две още атомни централи ще се покрие недостига. И ако машинитѣ се купуватъ на свободния пазаръ и нашитѣ продукти се продаватъ тамъ, картината на българската икономика ще бѣде далечъ по благоприятна!

Това е истината, която българскиятъ народъ иска да знае и която Вие скривате. И Кимонъ Георгиевъ навремето, и Вие сега не искате да признаете, че днешната политика на комунистическото правителство въ София, което развива лозунга "Вѣчна дружба съ Съветския Съюзъ" води България къмъ пълно икономическо заробване.

/п/Инж. Стефанъ Арнаудовъ.

xxxxxx

"ФЕСТИВАЛЪ НА МИЛИЦИЯТА, СБИВАНИЯТА И ПОБОИШАТА"

така бѣ нареченъ отъ делегатитѣ и населението
IX СВѢТОВЕНЪ МЛАДЕЖКИ ФЕСТИВАЛЪ ВЪ СОФИЯ.

Д-ръ Атанасъ Божиновъ
Парижъ.

Много още преди да бѣде официално откритъ, общия тонъ на фестивала бѣ даденъ отъ "народната" милиция и граничната стража. Като подготовка на фестивала, бѣха проведени събрания по предприятия и училища и младежта бѣ предупреждавана отъ кои делегации да се "пази" и кои сж "добри социялисти". Споредъ разяснителнитѣ събрания на българскитѣ комунисти, единствената добра делегация била тази отъ Источна Германия, безъ съмнение разбира се, Русята, всички други били инфилтрирани отъ чужди фашистки елементи. Като друга подготовка преди откриването на фестивала е интернирването на надъ 70,000 софийски жители въ най-отдалеченитѣ градчета и села. Софийската милиция разпращаше призовки на набелѣзанитѣ лица да се явятъ за "малка справка" въ софийския ресторантъ Севастополъ", където ги уведомяваше въ тридневенъ срокъ да напуснатъ столицата. На югославянската граница повече отъ 1,000 делегати не бѣха допуснати на българска територия подъ най-различни предлози. Мнозина бѣха многократно разпитвани и обискирвани. Милицията търсеше "пропаганденъ материалъ". Съ право чехскитѣ журналисти заявиха, че този фестивалъ е "милиционерски", а не младежки.

Следъ като милицията не допусна 37 чехи и словаци на фестивала, ръководството на Чехословашката делегация "протестира решително противъ тази актъ на мѣстнитѣ власти, който е въ противоречие съ основната идея на Фестивала, следователно отрицателенъ и неприемливъ за насъ". Прѣзъ цѣлото време чехитѣ и словацитѣ бѣха будната съвестъ на игритѣ. Тѣ ярко изразиха желанието на младежта за по-вече есправедливостъ и свобода. На парада при откриването, чехословашката делегация скандираха по пълнитѣ съ народъ софийски улици: "София, събуди се, София, освободи се!". Разбира се, милицията и при най-малкия поводъ се мъчеше да пречи на тази тѣхна проява. Не липсваха и комични проявления на властѣта: една инженерна войскова частъ презъ нощта на бърза рѣка демонтира естрадата на която бѣ предвидено да играятъ чехословацитѣ на другия день. Така че, тѣхната програма бѣ осуетена по този начинъ.

Колкото чехитѣ и словацитѣ събуждаха симпатиитѣ на софиянци, толкова една самоназвала се "американска" група предизвикваше тѣхото отвърщение. Дългокоситѣ "делегати" скандираха по улицитѣ: "Хо-Хо-да, Джонсънъ-не!". Зрителитѣ отвърщаха погледитѣ си отъ тѣхъ, когато тѣзи предатели на своята нация минаваха покрай тѣхъ.

Темата на фестивала бѣ солидарността, по-точно "солидарностъ съ вьетнамската младежъ и нейната борба съ американския нашественикъ". Не напразно международниятъ комунизъмъ прѣсна милиони рубли, за да събере 18,000 участници отъ 140 страни. Българскиятъ народъ съ недоволство гледаше хилядитѣ комунизирани негри и азиатци да нахлуватъ въ страната и горчиво си припомня страшното увеличение на ценитѣ на продуктитѣ и увеличение на данъцитѣ. Отъ Европа присъствуваха не повече отъ 1500 делегати. Бѣха проведени многобройни форуми, семинари и митинги. На тѣхъ се преподаваха най-новитѣ методи за подривна и пропагандна дейностъ, подготвяха се нови безредици и студентски "вълнения". Същевременно се промиваха мозъцитѣ и се тъпчеха съ комунистически глупости празнитѣ глави на афро-азиатскитѣ имъ комунизирани братя. За прикритие на тази дейностъ бѣха организирани 151 фолклорни танци, изложби и филми.

Главната слабост на този фестивал бѣ, че бѣ прекалено строго организиранъ, като милицията се престараваше. Голѣмъ безпорядѣкъ внасяше "тайната милиция", която бѣ въ основата на почти всички сбивания и побойща. А тѣ бѣха неизброими. Надъ 5, 000 тайни милиционери бѣха докарани отъ провинцията, почти всѣки келнеръ, распоредителъ, хотелски прислужникъ бѣха "тайни ченгета". Случваше се, щото "ченгетата" да се биятъ помежду си, поради "високата интелегантност" на тѣзи преданни на комунистичѣ държавни служители. Народа виждаше това и отъ сърдце се смѣеше!

По време на фестивала излѣзоха шаяве търканията и борбитѣ между различнитѣ течения въ комунистическитѣ партии и разложението въ което тѣ се намиратъ. Очебийно бѣ отсъствието на делегации отъ Куба, Алжиръ, Албания и червенъ Китай. Многобройни организации и личности, заподозрѣни въ симпатии къмъ тенденциитѣ на тѣзи страни, не бѣха допуснати въ София, или пъкъ имаха голѣми неприятности съ милицията.

Делегацията отъ "Конфедерацията на Иранскитѣ студенти" бѣха пребити отъ бой и тѣхното национално знаме разкъсано. Тѣ напуснаха фестивала въ знакъ на протестъ. По сѣщитѣ причини представителитѣ на тунискитѣ студенти сѣщо си заминаха още на първиятъ день следъ откриването. Споредъ Туниската официална агенция по печата, тунискитѣ студенти сѣ били жестоко бити въ Управлението на Милицията въ София на 3 августъ. Тунискиятъ Държавенъ секретаръ е протестиралъ енергично предъ българското комунистическо правителство.

Най-голѣмия бой на фестивала е кървавото сбивание между журналисти и "тайни ченгета" на 1 августъ предъ Посолството на червения Китай. Боя е предизвиканъ отъ последователитѣ на нѣмския анархо-комунистъ Руди Червеня. Боя постепенно се пренесълъ къмъ Пресцентъра, който се намиралъ въ Университета. Много журналисти, студенти и тайни милиционери сѣ били контузени. Нанесени били и голѣми материални щети—Пресцентъръ билъ опустошенъ!

Ръководството на Югославянската делегация изрази недоволството си отъ "политическия климатъ и организация" на фестивала! Политическиятъ Климатъ" се характеризираше съ многобройни конфликти вътре въ делегациитѣ и между различнитѣ течения, представени въ София. Голѣми кавги предизвикаха съществуването на "официални" и "прогресивни" делегации отъ една и сѣща страна. Така напримеръ Тунисъ бѣ представено отъ Нео-Дестуръ и отъ ЮЖЕТ. Сенегалъ, Гвинея, Мали и други африкански страни бѣха въ сѣщото положение.

Присъствието на огроменъ брой негри-комунисти въ София предизвикваше явна антипатия на всички. Венерически болести, малария и други заразни болести бѣха масово регистрирани въ Софийскитѣ поликлиники. На 2 августъ, обявенъ за День на Младото момиче съ изборъ на "Мисъ Фестивалъ", се говореше, че е обявенъ за "День на Разврата". Най голѣмъ брой побойща, скандали и разриви предизвика делегацията и последователитѣ на Руди Червеня отъ Федерацията на Социалистическитѣ студенти отъ Западна Германия. Той накара щото надъ 60 делегати отъ Германия, Англия и Скандинавскитѣ страни да напуснатъ фестивала.

Така, до края на този "Фестивалъ на Милицията, Сбиванията и Побойщата" останаха предимно негърскитѣ и азиатски делегации. Ще има ли X-ти фестивалъ? При сегашнитѣ обстоятелства това изглежда малко вѣроятно. Предишниятъ VIII-ми Фестивалъ се състоя въ Источенъ Берлинъ. Следъ неговия край, германцитѣ казваха че тѣ сѣ претърпѣли две национални катастрофи—първата, съ загубата на Втората Свѣтвна война, и втората катастрофа—при провеждането и финансирането на Осмия Фестивалъ въ Берлинъ.

Какво ще каже българскиятъ народъ сега, следъ свършването на Деветия Фестивалъ?

ДВАДЕСЕТЪ ГОДИНИ БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ.

Истината за неговото създаване, роля и значение

Първите по-значими организирани инициативи върху нашата политическа емиграция, очертали се още през 1947 година срещу натрапената чужда власт в страната ни бяха:

Българският Противоболшевишки Съюз, с своето списание "България", издавано още преди това в Залцбург от Д-ръ Иванъ Дочевъ и

Българският Клубъ в Мюнхенъ, с председател Д-ръ Матей Жейковъ и свое издание "Българско Свободно Слово", редактирано от Д-ръ Д. Вълчевъ.

Между тѣзи две инициативи и още други по-малки групи се установиха връзки и постигна въ скоро време съгласие за обединяване усилията чрезъ включване въ една обща организация, почиваща върху опредѣлена принципна платформа, годна да обхване и сплоти идейно националната емиграция, прѣсната по различнитѣ страни и континенти. За целта бѣ свикана обща учредителна конференция, състояла се на 27 и 28 декември 1948 година в Оберменцингъ край Мюнхенъ, на която именно се основа и провъзгласи Българския Националенъ Фронтъ.

Въ този учредителенъ съборъ, както е отбелѣзано въ съставения навремето протоколъ, съ взели участие:

За Българския Противоболшевишки Съюзъ: Д-ръ Иванъ Дочевъ, Д-ръ Георги Паприковъ, Д-ръ Александъръ Любеновъ, Д-ръ Ангелъ Тодоровъ, Д-ръ Цанко Станковъ, Инж. Тодоръ Калояновъ, Д-ръ Христо Поповъ, Д-ръ Анатолий Цановъ, Д-ръ Калинъ Койчевъ и Стефанъ Стелевъ.

За Българския Клубъ Мюнхенъ: Д-ръ Димитъръ Вълчевъ, Д-ръ Матей Жейковъ, Майоръ Тодоръ Жековъ, Кирилъ Евдокимовъ, Инж. Генчо Генчевъ, Константинъ Божиловъ и Илия Златаревъ.

За Идеиния Кръгъ "Защита": Инж. Ангелъ Гндерски.

За Емигрантския Комитетъ Мюнхенъ: Алеко Копринковъ.

За Политическия Центъръ "Демокрагически Сговоръ": група съмишленици на проф. Александъръ Цанковъ начело съ Милети Начевъ, взела участие само въ предварителнитѣ разисквания и отпаднала при самото учредяване на Б.Н.Ф., поради несъгласия съ надпартийния характеръ на организацията и единодушно отхвърленото имъ условие, тя да бѣде възглавена отъ тѣхния партиенъ шефъ проф. Александъръ Цанковъ.

Конференцията е била водена отъ избрано бюро въ съставъ: Д-ръ Иванъ Дочевъ, Пенчо Цокевъ, Константинъ Божиловъ, съ секретаръ Д-ръ Христо Поповъ за водене на протокола. Преди започване на разискванията, присѣтствуващитѣ, съ ставане на крака и едноминутно мълчание, отдаватъ почитъ на жертвитѣ на болшевишкия тероръ въ Родината, както и на починалитѣ въ изгнание общественици-родолюбци. Следва обстойно обсъждане на положението и задачитѣ на политическата емиграция, при което всички се изказватъ за единение на силитѣ върху базата на обща политическа платформа, която да легитимира бъдещата организация като изразителъ на волята на поробения народъ и като призвано Задгранично представителство на България предъ чужбина.

За изготвяне текста на съответни идейни и програмни начала се избира комисия въ съставъ: Д-ръ Димитъръ Вълчевъ, Д-ръ Иванъ Дочевъ и Коф. С. Божиловъ. Въ комисия по резолюциитѣ участвуватъ: Д-ръ Георги Паприковъ, Д-ръ Матей Жейковъ, Инж. Ангелъ Гндерски и Димитъръ Недевъ.

На заключителното учредително събрание се възприема единодушно създаването на обща организация под името "Български Национален Фронт" с следната принципна платформа:

Б.Н.Ф. отрича узурпаторския болшевишки режим от 9 септември 1944 година и счита всички негови държавни актове за нищожни по начало. Първа задача на Б.Н.Ф. е борбата за премахване на този режим.

Б.Н.Ф. държи за Търновската конституция и нейното възстановяване, считайки, че тя гарантира истинско демократическо управление на страната.

Б.Н.Ф. счита българския народ за самобитен по произход и отрича панславизма във всяка негова форма. Държи безусловно за държавната самостоятелност и за българските национални идеи.

Б.Н.Ф. отрича всяка форма на диктатура, от ляво или дясно и се обявява против съсловния и класов принцип в държавното устройство и управление.

Б.Н.Ф. е за възстановяване на частната собственост, за социално разпределяне на богатата, за справедливо възнаграждение на селски, работнически и интелектуален труд, като предпоставка за здраво народно стопанство.

Б.Н.Ф. ще дири опора за освобождението на България и нейната бъдеща независимост в демокрацията на Западния свят.

Б.Н.Ф. се обявява за добросъседски отношения и международно сътрудничество за организиране на нов ред, гарантиращ мирен творчески труд на Балканите и Европа.

Името "Български Национален Фронт" се избира като противояз и призив за борба срещу създадения от вън Ляже-Отечествен фронт в България, а същевременно и за символизира широкия характер на инициативата, като барикада на борбата вътре и вън от страната.

Решено е също така да бъде издаван печатан орган под името "Национална България", списването на който се възложи на Д-ръ Димитър Вълчев, като издръжката на изданието става изключително с собствени средства на организацията и доброволни пожертвования от наши съдейници. В организационно отношение се възприе принципа на Колективно Ръководство, избрано в състав: Д-ръ Иван Дочев, Д-ръ Матей Жейков и Инж. Ангел Гъндерски, към което да принадлежи по право и редактора на весника Д-ръ Димитър Вълчев. Към това Върховно Ръководство бѣ придаден и един по-широк Управителен Съвет, с участието на някои от основателите, респ. представители на създаващите се местни клонове и организации.

Впоследствие - през 1950 година - по решение на Управителния Съвет, Върховното Ръководство се преустрои, като в него бѣха привлечени Стефан Попов, по него време с местожителство в Швейцария и Христо Статев, на местожителство в Рим. Същевременно дейността на неговите членове бѣ разпределяна по ресори както следва: общи въпроси - Христо Статев, организационен живот - Д-ръ Иван Дочев, идеология и печат - Д-ръ Димитър Вълчев, външни връзки - Стефан Попов.

При това възприетият по устава принципът за Колективно Ръководство, бѣ строго спазван, като в следващия почти десетгодишен период, в който Българският Национален Фронт се разраства и укрепва, всички решения се вземаха само по общо съгласие. За точност следва да се отбележи, че през 1951 година, когато Стефан Попов бѣ повикан като възпитател на малолетния цар Симеон II в Мадрид, се наложи той да излѣзе от Върховното Ръководство, така че последното остана до 1958 година в тричленен състав.

Още с своето създаване и появата на "Национална България" списвана в пламенен дух и на високо ниво, Б.Н.Ф. се наложи като идейно убежище за широката срѣда на националната ни емиграция и докумантира пред чуждата общественост съществуването на друга истинска България, различна от фасадата на т.н. "Отечествен фронт" и отпаднали негови ортаци в емиграция.

Тука е мѣстото да споменемъ, че въпреки готовността и положенитѣ усилия отъ наша страна за постигане на най-широко единство или поне паралелна солидарностъ всрѣдъ всички политически срѣди отъ емиграцията, подъ общия знаменателъ на антикомунистическата борба, тази цель, не по наша вина остана непостигната. Комитетътъ "Свободна и Независима България" на Д-ръ Г. М. Димитровъ, още съ формирането си презъ 1948 година застана на позициитѣ на "Отечествения Фронтъ" и преврата отъ 9 септември 1944 година, отричайки предшестващата епоха съ езика на комуниститѣ като "фашзъмъ", докато срѣдата на т. н. "Свободни Българи", съ тѣхното забележително списание "Възраждане", издавано въ Парижъ, се ограничи само въ поддържане на коректни отношения съ насъ, безъ да се реши на нѣкаква по-тѣсна организационна връзка.

Преломенъ моментъ въ живота и развитието на Българския Националенъ Фронтъ се указа между това създаденото презъ 1958 година "Временно Българско Представителство", формирано отъ царь Симеонъ II, при съдействието на члена отъ Върховното Управление Христо Статевъ, безъ предварителната консултация съ останалитѣ двама члена отъ Върховното Рѣководство. Неудачниятъ съставъ и характеръ на това Представителство, както политическиятъ ангажиментъ на Б. Н. Ф. въ него, станаха поводъ за оставката на Д-ръ Димитъръ Вълчевъ, както и на Д-ръ Иванъ Дочевъ, така щото колективното Върховно Рѣководство престана да съществува.

Появили се разногласия доведоха презъ 1959 година до отдѣляне на една група лични последователи на Христо Статевъ, докато свиканиятъ по сѣщото време редовенъ конгресъ на Б. Н. Ф. въ Ню Йоркъ взе единодушно решение, щото Централниятъ Управителенъ Съветъ на организациитѣ въ Съединенитѣ Шати и Канада, начело съ дотогавашниятъ председателъ Д-ръ Иванъ Дочевъ да встъпи въ функциитѣ на Върховно Рѣководство за цѣлия свѣтъ.

Новата организационна структура се оказа целесъобразна и отговаряща на фактическото положение, тъй като презъ изтеклитѣ години, животътъ на Българския Националенъ Фронтъ съ неговитѣ организирани кадри, се бѣше пренесълъ главно въ Съединенитѣ Шати и Канада, където се издаваше редовно списанието "Борба", редактирано отначало като органъ на тамошнитѣ организации отъ Д-ръ Иванъ Дочевъ, а въ последствие излизащо вече като централенъ печатанъ органъ на Българския Националенъ Фронтъ, който се издава днесъ въ Ню Йоркъ подъ редакцията на Д-ръ Георги Паприковъ. Това издание, поддържано вече 17 години, си извоюва широка популярностъ и завидно име всрѣдъ нашата емиграция по цѣлия свѣтъ, като най-яркъ изразителъ на нейнитѣ разбирания, тежнениа и копнѣжи.

Днесъ Българския Националенъ Фронтъ, преодолѣлъ всички затруднения и злонамѣрни домогвания на външни фактори, продължава борбата по-решително и по-успѣшна отъ когато и да е било. Той достойно отстоява националитѣ интереси предъ чужбина и служи за хоругва на емиграцията ни отъ всички страни и континенти по пътя къмъ свободна и благоденстваща България.

Този бѣгълъ погледъ назадъ къмъ неговото създаване и просъществуване презъ изтеклитѣ 20 години трѣбва да изпълни съ заслужена гордостъ сърдцата на неговитѣ основатели и днешнитѣ му раководители, начело въ Д-ръ Иванъ Дочевъ.

Хвала на всички онѣзи съмишленици и последователи, останали вѣрни на дѣлото, които безкористно допринесоха, за да доживѣе организацията ни този гордъ юбилей.

България ще пребѣде, свободна, обединена и щастлива!

БЪЛГАРСКАТА НАЦИОНАЛНА ЕМИГРАЦИЯ ПО ЦЪЛИЯ СВЪТЪ ПОЧЕТЕ ПАМЪТЪТА НА

ПАДНАЛИТЪ ВЪ БОРБАТА ЗА СВОБОДА И НА ЖЕРТВИТЪ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯТЪ

ТЕРОРЪ НА И СЛЕДЪ 9 СЕПТЕМВРИЙ 1944 ГОДИНА.

НЮ ЙОРКЪ.

По случай 24 години отъ поробването на България отъ комунистите и избиването на 100,000 български патриоти отъ червените завоеватели, клона на Б.Н.Ф. устрой на 8 IX 1968 Тържествена Панахида за тяхната светла паметъ, въ Украинския Православенъ храмъ "Св. Владимиръ". Църквата бѣ препълнена отъ националната българска емиграция. Личеа представители на братски намъ народи: хървати, украинци, бѣлоруси, кавказци, румънци, казаци, унгарци, представители на М.П.О. и др. Панахидата се отслужи отъ Протоиерей Иоанъ Лабчикъ заедно съ църковния хоръ. Председателя на Б.Н.Ф. Д-ръ Иванъ Дочевъ държа прочувствено слово. Предъ олтаря стояха знамената на Америка и България държани отъ г.г. П. Николовъ и Л. Нурковъ. Тържеството бѣ организирано отъ Комитетъ, начело съ г.г. Иванъ Гжабовъ, К. Кондовъ, З. Христовъ и Т. Кановъ.

ТОРОНТО.

Въ недѣля на 8 септември 1968 клона на Б.Н.Ф. организира Тържествена Панахида въ Българския Православенъ храмъ "Св. Георги" въ паметъ на жертвите отъ комунистите. Службата бѣ проведена отъ отецъ Василь Михайловъ въ съслужение на отците Смолевъ и Бабенко. Отецъ Михайловъ произнесе прочувствено слово по този случай. Въ препълнената съ богомолци църква председателя на клонъ Торонто Цоню Градинаровъ произнесе слово противъ поробителите на нашия народъ, като изказа надеждата за скорошното ни освобождение. Раздадено бѣ жито, вино и просфора за Богъ да прости. Много отъ членовете на Б.Н.Ф. на чело съ подпредседателя на Организацията Инж. Ангелъ Гъндерски отидоха и се поклониха на прѣсния гробъ на нашия съидейникъ Асенъ Вълковъ.

БЪФАЛО.

На 8 IX 1968 клона ни въ града организира Тържествена Божествена служба въ православния храмъ "Св. Свѣфанъ" по случай 24 години отъ поробването на България и избиването на хиляди наши братя въ Родината. Отецъ Стефанъ Джинич следъ Панахидата произнесе подходяще за случай слово. Накрая председателя ни г. Миро Герговъ държа речъ за неправдите, които царятъ днесъ въ Родината ни като прикани всички български емигранти да се борятъ противъ тяхъ. Раздадено бѣ жито, вино и просфора за Богъ да прости. Вкупомъ нашите членове следъ това посетиха гроба на голѣмия националенъ борецъ Василь Динчевъ.

ЧИКАГО.

На 22 IX 1968 клона на Б.Н.Ф. въ града ни, ккто вече 20 години поддържа традицията, устрой Панахида за избитите наши братя въ България следъ 9 IX 44 въ Катедралния Православенъ храмъ "Св. Троица". Също се прочете молитва за О'Бозе почившия нашъ царъ-Обединителъ Борисъ III и всички наши сънародници, починали делечъ отъ родния край. Следъ панахидата, която бѣ масово посетена, бѣ устроено възпоминателно събрание, на което Д-ръ Г. Паприковъ говори за значението на датата 9 септември 1944 за насъ, а Инж. А. Дърводѣлски произнесе въ зторжено слово въ паметъ на царъ Борисъ III.

ТОЛИДО.

На 22 IX 1968 въ препълнена църква съ богомолци въ Българския храмъ "Св. Георги" Н. В. Епископъ Кирилъ въ съслужение на о. Стефанъ Митевъ отслужи Тържествена Панахида въ паметъ на жертвите на комунизма, а също така и по случай 25 годишнината отъ кончината на царъ Борисъ III. Отецъ Стефанъ произнесе трогателно слово по този случай.

ДЕТРОЙТЪ.

Първата Панахида въ Съединенитѣ Шати въ паметъ на жертвитѣ на комуниститѣ бѣ извършена въ Българо-Македонската църква "Св.Климентъ Охридски" презъ 1951 година отъ свещеноикономъ о.Георги Николовъ. Спазвайки тази традиция и тази година на 15 IX 1968 панахидата се състоя и предъ църковното множество о.Николовъ произнесе високопатриотично слово срещу безбожния комунизъмъ.

АКРОНЪ.

Въ Македоно-Българската православна църква "Св.Илия" на 28 IX 1968 год. бѣ отслужена Тържествена Панахида за всички загинали отъ комунизма български патриоти, а също така и за почившия нашъ царъ Борисъ III. Следъ службата отецъ Бориславъ Краевъ каза подходяще за случая слово.

ФОРТЪ УЕЙНЪ.

Както всѣка година, така и тази въ Македоно-Българския храмъ "Св.Никола" на 15 IX 1968 о.Георги Недѣлковъ отслужи панахида по случай 24 години отъ поробването на Родината ни, а също така и за погибшия нашъ царъ Борисъ III. Въ словото си, о.Недѣлковъ апелира къмъ всички за запазване на нашата православна вѣра и духътъ на българщината срещу домогванията на комуниститѣ.

ИЪНГСТАУНЪ.

По случай безбройнитѣ жертви дадени на 9 септемврий 1944 година въ България, въ тѣхна паметъ на 8 IX 1968 въ Българо-Македонския православенъ храмъ "Св.Духъ" отецъ КИРИЛЪ АНТОНОВЪ отслужи Тържествена Панахида. Прочетена бѣ и молитва за погиналия нашъ царъ Борисъ III, за чийто паметъ преподобниятъ отецъ произнесе въ препълнения храмъ прочувствено слово.

ЛОСЪ АНДЖЕЛЕСЪ.

На 15 IX 1968 въ Българския Православенъ храмъ "Св.Климентъ" бѣ отслужена Тържествена Панахида за упокоение душитѣ на всички българи загинали отъ комуниститѣ следъ 9 септемврий 1944 отъ отецъ Грънчаровъ. Въ препълнения храмъ о.Грънчаровъ държа високопатриотично слово при което прочене списъкъ отъ много български свещеници и мирски лица погинали отъ ножа на червенитѣ агаранци.

Въ другия Православенъ Български храмъ "Св.Георги" на 8 IX 1968 също се е състояла Тържествена Панахида потози случай, накрая на която отецъ Михайловъ въ словото си е казалъ за нечовѣшкитѣ страдания на нашиятъ народъ, поробенъ днесъ отъ комуниститѣ. На 28 VIII 1968 въ сщиятъ храмъ бѣ отслужена Панахида за царя-Обединителъ Борисъ III, по случай 25 година отъ кончината Му.

БЛУМИНГТОНЪ.

На 15 IX 1968 български студенти, следващи университета въ Блумингтонъ, Индияна, сж помолили намиращиятъ се по това време тамъ Монсиньоръ Митрополитъ Елдъровъ да отслужи Панахида за избититѣ отъ комуниститѣ българи на 9 9 1944 което Той е приелъ на драго сърдце. Единъ отъ студентитѣ е държалъ прочувствено слово за мѣжитѣ на българския народъ подъ комунистическо робство.

БУЕНОСЪ АЙРЕСЪ.

Клона на Б.Н.Ф. въ града устрой по случай 24 години отъ поробването на България и въ паметъ на безчетнитѣ жертви отъ комуниститѣ, Тържествена Панахида, която стана на 8 IX 1968 въ православния храмъ "Св.Богородица". Всички български национални емигранти бѣха се стекли масово, между които личеха представители на братски намъ народи. Накрая бѣ казани прочувствени и патриотични слова отъ отецъ Тодоровъ и отъ председателя на Б.Н.Ф. за Аржентина г. Спасъ Георгиевъ. Мѣстното радио и преса своевременно оповѣсти за тази инициатива на българскитѣ национални емигранти.

ФРАНКФУРТЪ.

На 15 IX 1968 в руския Православен храм "Св. Георги" по инициативата на клона на Б.Н.Ф. в града, а също така и на организацията "Царь Симеонъ II" се състоя Тържествена Панахида в памет на погиналите наши братя от комунистите след 9 септември 1944 година. Също бѣ прочетена молитва за царя-Обедителъ Борисъ III. Службата бѣ проведена от правнука на най-големиятъ приятел на България графъ Игнатиевъ-отецъ Игнатиевъ. Българската национална емиграция се бѣ стекла масово, не само от Франкфуртъ, но и от околните градове Вийсбаденъ, Майнцъ, Гермесхаймъ, Хайделбергъ и др. Следъ службата бѣ сложена братска трапеза в ресторанта на нашия съидейникъ г. Димо-Стоевъ, на който говориха Подпредседателя на Б.Н.Ф. Д-ръ Г. Паприковъ, Председателя на "Царь Симеонъ II" Капитанъ Байчевъ и Председателя на "Българското Войнство в Изгнание" Майоръ Д-ръ И. М. Банковски. Тържеството бѣ организирано съ голѣмата помощ на нашата българска патриотка г-жа Мария Вагнеръ, която организира също и предаването по радиото и съобщенията въ вестниците за тази инициатива на националната българска емиграция. Сърдечно и благодаримъ!

МЮНХЕНЪ.

На 15 IX 1968 в руския Православен храм на Салваторъ плацъ по инициативата на български емигранти в града се устрой Тържествена Панихида послучай 24 години от поробването на Родината ни и в памет на безбройните жертви от комунистическите кървави изстъпления след 9 септември 1944 год. Въ пълната съ емигранти църква следъ службата о. Александъръ каза високо патриотично слово, въ което изтъкна заслугите къмъ българския народъ на рано погиналия царъ Борисъ III, като спомена също имената на много негови сътрудници и хилядите жертви на безбожния комунизъмъ. Отеца похвали българските емигранти, които тачатъ паметта на своите сънародници и паднали в борбата сръщу завоевателите на Родината. Панахидата бѣ главно организирана от нашия дългогодишенъ водител на българската емиграция в града г. Георги Ноевъ, комуто изказваме нашата сърдечна благодарностъ.

ЦАРИГРАДЪ.

Въ една Православна църква на 8 IX 1968 година националните български емигранти устройха скромна Панахида по случай 24 години от поробването на Родината ни и избиването на хиляди българи от комунистите след 9 9 1944 г. Накрая на службата председателя на Организацията в Града държа прочувствено слово по този случай. а също и за дѣлото на погиналия нашъ царъ Борисъ III.

СКРЪБНА ВЕСТЬ

Съобщаваме съ горестъ на цѣлата българска емиграция по свѣта, че на 15 септември 1968 година в Ню Йоркъ почина нашия сънародникъ

Л Ю Б Е Н Ъ Х Р И С Т О В Ъ

Покойниятъ бѣ роденъ в Русе презъ 1909, завършилъ Софийскиятъ Университетъ и участвува в България в м о ж е с т в о патриотични организации. Емигрира в Съединените Шати малко преди комунистите да нахлуятъ в България. Дългогодишенъ Председател на Американо-Българската Лига, Любенъ Христовъ работеше непрестанно за свободата на поробеното си отечество.

На погребението, което се извърши на 18 IX 1968 в Ню Йоркъ, българската емиграция се бѣше масово стекла да изпрати до вѣчното му жилище своя събратъ по съдба. Богъ да го прости!

БОРБА.

НАГРАДИ СЪ ОРДЕНА "БОРБА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ".

По решение на Канцлерството на Ордена "Борба за Свободата на България" по случай "Денят на Храбростта" и "Денят на Българската Просвета", с радост и гордост Ордена бѣ поднесенъ на следнитѣ заслужили за борбата лица:

ЗЛАТЕНЪ ОРДЕНЪ.

- Н.В.П. Митрополитъ Д-ръ Георги Елдѣровъ, Римъ: Крепитель на Христовата вѣра и борець за запазване на българщината.
- Полковникъ Иванъ Гологановъ, Ню Йоркъ: Единъ отъ малцината висши български офицери, който съ пушка въ рака се бори противъ комуниститѣ следъ 9 9 44 въ България, заедно съ своя чета отъ горяни.
- Робертъ Ф. Вагнеръ, Ню Йоркъ: Бившъ кметъ на Ню Йоркъ, който провъзгласи датата 3 мартъ, Освобождението на България, за "Български Денъ" въ Ню Йоркъ.
- Ричардъ Д. Дейли, Чикаго: Кметъ на Чикаго, който провъзгласи 3 мартъ, Освобождението на България, за "Български Денъ" въ Чикаго.

СРЕБЪРЕНЪ ОРДЕНЪ.

- Майоръ Тодоръ Жековъ, Мюнхенъ: Дългогодишенъ борець противъ комунизма, Съоснователъ на Българския Националенъ Фронтъ.
- Георги Ноевъ, Мюнхенъ: Водителъ на националната българска емиграция въ Мюнхенъ, националенъ писателъ, журналистъ и общественикъ.
- Отецъ Д-ръ Иванъ Софрановъ, Римъ: Радателъ на българщината, издателъ на много национални и културни български списания и монографии.
- Велко Ковачевъ, Грацъ: Дългогодишенъ активенъ членъ на Б.Н.Ф.
- Дора Гжбенска, Лосъ Анджелисъ: Основателка, редакторка и издателка на списание-то ЛЖЧБ, писателка, общественичка и борець за свободата на България.
- Ирена Долска, Милано: Национална поетеса, писателка и издателка на многобройни патриотични български книги.
- Златка Кермекчиева, Римъ: Общественичка, радателка на българщината, меценатъ на национални инициативи.
- Романъ С. Пученски, Чикаго: Американски Народенъ Представителъ, голѣмъ приятелъ на българитѣ, подкрепящъ националната ни освободителна кауза.

БРОНЗОВЪ ОРДЕНЪ.

- Петъръ Цанковъ, Холандия: Активенъ борець противъ комунизма съ оръжие въ рѣка, дългогодишенъ членъ на Б.Н.Ф.
- Илия Матевъ, Боливия: Културенъ борець въ борбата противъ комунизма и дългогодишенъ членъ на Б.Н.Ф.
- Гаро Сузмаянъ, Ню Йоркъ: Национална българска художничка и културна деятелка.
- Енрико дель Белло, Римъ: Дългогодишенъ антикомунистически деятель и упора на българскитѣ емигранти въ Италия.
- Стефанка Стефанова Главинчева, Кливеландъ: Съредакторка и издателка за 40 години на националния български в. Народенъ Гласъ въ Съединенитѣ Щати.
- Георги Бѣлчевъ, София, Н.М.: Основателъ на града София въ Съединенитѣ Щати презъ 1909 година и още жителъ на този български градъ.
- Яковъ К. Явицъ, Карлъ Е. Мундтъ, Кенетъ Е. Китингъ, Харисонъ А. Уилямсъ: Американски сенатори, защитаващи справедливата освободителна българска кауза.
- Жанъ В. Линдсей, Чарлсъ А. Буклей, Жанъ Х. Рей, Уилямъ Ф. Райанъ, Жанъ Д. Дингелъ, Паулъ А. Фино, Аврамъ Ж. Мултеръ, Викторъ Л. Анфузо, Петъръ В. Родино.
- Робертъ Р. Бари и Едвардъ Ж. Дервински: Американски Народни Представители, съ перо и слово подкрепящи борбата на българскитѣ емигранти за освобождението на Родината отъ комунизма.

ИЗВАДКИ ОТЪ БЛАГОДАРСТВЕНИ ПИСМА НА НОСИТЕЛИТЪ НА ОРДЕНА

"БОРБА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ" ИЗПРАТЕНИ ДО КАНЦЛЕРСТВОТО.

Н.В.П.Епископъ Кирилъ,Глава на Българската Православна Свободна Църква,Толидо
"...Отъ сърдце благодаря за високото отличие съ което ме удостоявате и съ радостъ и гордостъ приемамъ Ордена...Бъдете благословенни въ Вашата справедлива борба за освобождението на Родината..."

Д-ръ Димитъръ Вълчевъ,Съоснователъ на Б.Н.Ф.,Мюнхенъ:

"...За отръдното ми отличие,изказвамъ Ви топли другарски благодарности.Цена тази награда толкова повече,защото тя идва въ едно време,когато въ емиграцията ни върлува духъ на отрицание...Вамъ и на всички останали,които продължаватъ да служатъ себеотрицателно на националното дѣло пожелавамъ несъкрушимъ духъ и сполука!"

Ярославъ Стецко,Министъръ Председателъ на Украйна,Свѣтовенъ Председателъ на Антиболшевишкия Блокъ на Народитѣ,Мюнхенъ:/въ преводъ/

"...Смѣтамъ за проятенъ дългъ да благодаря за голѣмото отличие.Нам,украинскитѣ борци за свобода е било всекога дългъ да се боримъ противъ комунизма и за свободата на България,съ който народъ ни свързватъ вѣковни приятелски връзки...Предайте мойтѣ най-сърдечни поздрави на членоветѣ на Българския Националенъ Фронтъ отъ всички украински борци за свободата..."

Свещеноикономъ о.Георги Николовъ,чредникъ на Македоно-Българската църква "Св.Климентъ Охридски"въ Детройтъ:

"...Приемамъ даденото отъ Васъ отличие съ благодарностъ и съ пълното съзнание че то е изразъ на мълчаливата наша,но искрена и дълбока почитъ къмъ знайнитѣ и незнайни мъченици,които запечатаха своята любовъ къмъ Родината съ собствената си смѣртъ...Азъ желая да повтора клетвата,която дадохъ предъ Бога и предъ народа ни,че ще се бора исъ перо исъ слово срещу тази навиждана въ историята на човечеството напасть-комунизма...Азъ имахъ възможността,заедно съ уважаемиятъ Ви председателъ Д-ръ Иванъ Дочевъ да положимъ основитѣ на Българския Националенъ Студентски Съюзъ въ София.Отъ тогава води началотъ на нашето сърдечно другарство,което никога не е било помрачено...Пращамъ Вамъ и на Вашитѣ другари сърдеченъ поздравъ и благословение въ името на Господа нашъ Исуса Христа"

Дора Гъбенска,редакторка и издателка на Лячъ,писателка и общественица,Л.А.:

"...Отличието съ което ме удостоявате е много ценно за менъ.Приемамъ го,не само като награда,а като скъпъ подаръкъ и знакъ за една неразривна другарска връзка и чувства,презъ време на нашата взаимна национална борба..."

Ирене Долска,писателка,издателка на национални книги,Милано:

"...съ надежда,че общото ни дѣло ще продължи безъ уклони съ повече вѣра въ справедливата кауза на България,за скорошното и освобождение,приемете мойтѣ най-сърдечни благодарности за високото отличие..."

Златка Кермекчиева,публицистка и меценатъ на национални инициативи,Римъ:

"...благодаря за почтното отличия...за твърде скромната ми дейностъ въ годинитѣ отъ поробването на Отечеството на 9 9 1944...Богъ да пази България..."

Проф.Д-ръ Карлъ Елдеръ,писателъ и издателъ на множество книги въ полза на порбения български народъ,Мюнхенъ:/въ преводъ/

"...сърдечни благодарности за голѣмото отличие...това е единъ знакъ,че мойтѣ скромни работи за България сж останали живи въ сърдцата на българскитѣ емигранти...въ моето сърдце винаги живѣе свободна България..."

Стоянка Стефанова-Главинчева,ко-редакторка и издателка за 40 години на българския в.Народенъ Гласъ въ Съединенитѣ Щати,Кливеландъ:

"...благодаря сърдечно за честта съ която ме удостоявате за моята скромна 39 годишна дейностъ,споредъ силитѣ ми...пожелавамъ пълненъ успѣхи на благородното Ви дѣло - свободата на България..."

ОРГАНИЗАЦИОНЕН ЖИВОТЪ.

СВЪТОВНА КОНФЕРЕНЦИЯ НА АНТИБОЛШЕВИШНИЯТЪ БЛОКЪ НА НАРОДИТЪ ВЪ ЛОНДОНЪ.

Отъ 18 до 24 октомврий 1968 въ Лондонъ ще се състои Свѣтовната Конференция на А.Б.Н.и "Съвета на Свободата".Нациятъ председателъ,Д-ръ Иванъ Дочевъ, който същевременно е и председателъ на Американскитѣ Приятели на А.Б.Н.ще вземе участие въ Конференциитѣ.Той е предвиденъ да произнесе нѣколко политически речи и да държи една Пресконференция.Ще присътсвуватъ делегати отъ всички части на свѣта,гдето има емигранти отъ поробенитѣ народи.

ОФИЦИАЛНО СЪОБЩЕНИЕ .

Централниятъ Управителенъ Съветъ на Б.Н.Ф.съобщава,че Организацията не се счита ангажирана,ни то отговорна за печатането и разпространяването на каквито и да било хвърчащи листове,позиви,извънредни декларации и пр,независимо отъ начина на тѣхното разпространение.

Презъ време на Конференцията на една Национална Българска Емигрантска организация презъ юний 1968 година билъ разпространяванъ единъ хвърчащъ листъ който ние и до сега не сме видѣли,но издаденъ,както се твърди отъ насъ.

Презъ юлий 1968 година бѣ разпращанъ до нѣкои български емигранти въ Европа и Съединенитѣ Шати единъ фалшификатъ написанъ на наша бланка и "издаденъ отъ редакцията на БОРБА",озаглавенъ "Извънредна Декларация".Съдържанието му е въ връзка съ борбитѣ и разцепленията на Земеделскитѣ групи въ чужбина. Независимо отъ неговото съдържание,ние не желаемъ никой да ни става адвокатъ и наричаме този анонименъ авторъ:страхливецъ,подлецъ и човѣкъ безъ достойнство.Още веднѣжъ предупреждаваме всички наши читатели,че каквито и да сѣ издания излѣзли отъ наше име,ако не сѣ обнародвани въ БОРБА,сѣ фалшификати,по всѣка вѣроятностъ,провокации отъ комуниститѣ.

БЕЗУСПЪШЕНЪ ОПИТЪ ЗА ПРОВОКАЦИЯ СРЕШУ Б.Н.Ф.

На 4 юлий 1968 въ Ню Йоркъ единъ новопристигналъ български емигрантъ на име Ангелъ Ангеловъ,вѣроятно поради умопомрачение,грабва единъ пистолетъ и стреляйки въ тълпата убива и ранява нѣколко случайни минувачи.При престрелка съ полицията по-късно той бива убитъ.Такова трагични сабития,за жалостъ не сѣ рѣдки въ Съединенитѣ Шати и разбира се вестницитѣ хроникираха този инцидентъ на първитѣ страници.

За наша най-голяма изненада на 6 юлий 1968 въ вестникъ Ню Йоркъ Таймсъ излезе голяма публикация,дѣ която нѣкакъвъ пакъ анонименъ говорителъ на Комитета "Свободна и Независима България"дава изявления,че въпросния убиецъ е "билъ членъ на Б.Н.Ф.,която организация била царистка,фашистка"и пр.Отъ направената справка се установи,че лицето Ангелъ Ангеловъ е билъ въ връзка съ малцината хора на Геметовската Организация въ Ню Йоркъ,че редовно е ходилъ въ тѣхния клубъ и че лицето Кирилъ Димитровъ,който му е далъ револвера,па и зруги лица около него,сѣ сѣщо членове на организацията "Св и Нез.България".

Българскиятъ Националенъ Фронтъ веднага отправи,чрезъ своитѣ адвокати, едно протестно писмо до редакцията на Ню Йоркъ Таймсъ съ копия до Федералната полиция,Департамента за Емиграцията и Централната Интелиджансъ Агенция.А що се отнася до говорителя на Геметовския Комитетъ,който подло се прикрива задъ анонимността,прокурора скоро ще го повика като подсѣдимъ въ дѣлото,което сме завѣли срушу него и срещу прословутата му организация.

ПРОТЕСТЪ ПРОТИВЪ ОКУПАЦИЯТА НА ЧЕХОСЛОВАКИЯ.

Отъ името на Б.Н.Ф.Председателя Д-ръ Иванъ Дочевъ еспрати официаленъ протестъ противъ бруталното потъпкване на свободата на чехитѣ и словацитѣ до Главния Секретаръ на Обществото на Народитѣ.Сѣщо една група отъ наши членове взеха участие въ денонощната протестна акция предъ зградата на О.Н. На чело на тази група бѣ нашиятъ другаръ Александъръ Гърковъ.Тази акция бѣ хроникирана въ колонитѣ на най-големитѣ весници въ Ню Йоркъ.

НЮ ЙОРКЪ.

На 23 юний 1968 клонът на Б.Н.Ф. в Ню Йоркъ устрои своят първи пикникъ в Вила Рила, собственост на семейства Райчеви и Яцови. Многобройнитъ наши членове и приятели на организацията прекараха на братска трапеза при българска музика до късно при отлично настроение. Разискваха се нѣкои организационни въпроси.

На 3 августъ 1968 в хотелъ Валдорфъ Астория украинската емиграция даде грандиозенъ банкетъ в честъ на Кардиналъ Йосифъ Слипей, тѣхниятъ духовенъ водачъ. Отъ всички националности единственъ нашиятъ председателъ Д-ръ Иванъ Дочевъ бѣ поканенъ на главната маса, на която бѣха всички почетни гости. Както е известно Кардиналъ Слипей прекара 18 години заточенъ отъ комуниститѣ в Сибирь и една миналата година успѣ да напусна "болшевишкия рай".

На 8 августъ 1968 в мѣстността Еленсвилъ до Ню Йоркъ, гдето украинцитѣ иматъ почивна станция, Кардиналъ Слипей проведе на открито Тържествена Църковна служба при присѣтствието на надъ 30,000 души. Тамъ сѣщо нашиятъ председателъ заемаше почетно мѣсто на главната трибуна отъ където прѣнесе своето прѣветвено слово.

СЪОБЩЕНИЕ.

Търси се емигранта ЦОКО МИТРОВЪ ГЕНЧОВЪ, роденъ на 21 IV 1914 година в с. Бойници, Видинско, емигриралъ презъ 1951 година презъ Югославия, по всѣка вѣроятностъ за Западна Германия. Търси го синътъ му Станчо, който е успѣлъ да избѣга за Италия. Ако нѣкой знае адреса на бащата, молимъ да го съобщи до редакцията на БОРБА.

ПОХВАЛНА НАЦИОНАЛНА ИНИЦИАТИВА.

Нашата сънародничка г-жа ЗЛАТКА КЕРМЕКЧИЕВА, съпруга на покойния общественикъ Страшимиръ Кермекчиевъ, живуща отъ 1920 година насамъ непрекъснато в чужбина, днесъ на постоянно мѣстожителство в Римъ, е подела инициативата за създаване на БЪЛГАРСКИ ДОМЪ в градъ Мюнхенъ, като културно срѣдище и подслонъ за българи, намиращи се вѣнъ отъ Родината.

За осъществяване на това родолюбиво начинание, г-жа Кермекчиева се е обърнала съ циркулярно писмо отъ 21 I 1967, до известенъ брой заможни сънародници в различнитѣ страни в свѣта - до колкото е имала родъ рѣка съответни адреси - съ покана за парични дарения, които да послужатъ за покупка на подходяще за целта помещение. Самата тя подарява ценната си библиотека отъ 2,000 тома и нѣкои оригинални творби на български художници.

Ценейки високо подбудитѣ на тази родолюбива наша сънародничка и отзовавайки се на молбата и за съдействие в предприетата отъ нея акция, видни национално мислящи български емигранти сѣ образували единъ кураториумъ, чиято задача ще бѣде да издири допълнителни имена и адреси на заможни българи в чужбина, които да бѣдатъ помолени за материална подкрепа.

БОРБА се присъединява къмъ апела на тѣзи наши събрата в изгнание и горешо препоръчва тази благородна инициатива. Ние апелираме до всички наши читатели да помогнатъ споредъ възможноститѣ си за нейното реализиране. Да помогне и Богъ да видимъ поне единъ Български Домъ в чужбина, който да стане центъръ на българщината и на борбата противъ поробителитѣ на народа ни.

Този брой на БОРБА излиза въ память и честъ на голѣмиятъ български лѣкаръ, националенъ политически дѣецъ и самоотверженъ легионеръ

Д-РЪ НИКОЛА СЯРОВЪ

починалъ на преклонна възраст презъ 1963 година въ Ловечъ. Покойния работи презъ цѣлиятъ си животъ само за полза на ближнитѣ си, за което той бѣ така обичанъ отъ всички негови пациенти, съграждани и познати. Той бѣ щастливъ да види сина си и внучетата си въ Съединенитѣ Щати презъ същата година.

Неговиятъ синъ Д-ръ Сирано Сяровъ, дългогодишенъ членъ на Б.Н.Ф. спомоществува този брой на БОРБА, който въ нѣколко хиляди екземпляра ще бѣде разпространенъ по всички крайща на свѣта, гдето има национални български емигранти.

БОРБА благодари най сърдечно на щедрия дарителъ и го сочи за примѣръ и на други наши братя въ емиграция.